(1)

De vi et usu praepositionum ἐπί, μετά, παρά, περί, πρός, ὑπό apud Aristophanem.

Dissertatio inauguralis philologica

quam

amplissimi philosophici ordinis

consensu et auctoritate

ad summos in philosophia honores

in

universitate Fridericiana Halensi cum Vitebergensi consociata

a philosophorum ordine

rite impetrandos

scripsit

Joannes Iltz,

Stargardienis Pomeranus.

Halis Saxonum,

MDCCCLXXXX

Formis Kaemererianis.

Augusto Iltz

avo carissimo

Julio Rohleder

avunculo honoratissimo

studiorum fautoribus

sacrum.

Si quis scriptorem aliquem diligentius cognoscere vult, maxime earum rerum ratio habenda est, quae scriptoris illius propria sunt. Quas inter res cum usus dicendi, ut natura fert, maximo momento sit, operae pretium putavi nonnulla ex eis proferre quae Aristophanis fabulas legenti mihi ad cognoscendum poetam illum comicum non sine pondere esse videbantur. Atque elegi quidem tractandum usum praepositionum, quae cum tribus casibus coniunguntur; harum enim significationibus — etiamsi a communi Graecorum usu non magnopere recedunt — clarissime apparet quod iam diu aliunde observatum est: Aristophanis dicendi rationem propius ad prosaicorum quam ad poetarum usum accedere. Collatis igitur eis locis quibus exstat *ἐπί μετά παρά περί πρός ὑπό* notiones singularum praepositionum considerare liceat.

Caput I. Ἐπί cum. gen.

Aristophanes, cum duobus modo locis praepositionem ὑπέρ sensu locali*) adhibeat:

Ach. 318. 355. ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν.

(Av. 1338 ὡς ἀμποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ex Soph. Oenomao sumptum est)

ἐπί praepositione ad locum significandum saepissime usus est: neque vero adhibet hanc praepositionem ut alii scriptores de motu et de quieto statu, sed de quieto statu solo (cf. Bachmann. coniect. observ. Aristoph. spec. I diss. Gotting. 1878 p. 67).

§ 1.

Ac primum quidem ἐπί praep. eum indicat locum quo quid aliqua re tangitur, locis qui sequuntur:

1) cum verbis quietum statum exprimentibus ut κεῖσθαι, καθῆσθαι, εἶναι, καθεύδειν, οἰκεῖν simil.

Ach. 70. ἐφ ἁρμαμαξῶν . . . κατακείμενοι.
638. ἐπ᾽ ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
Equ. 754. ἐπὶ ταυτησὶ καθῆται τῆς πέτρας.
Nub. 1176. ἐπὶ τοῦ προσώπου τ'ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
1431. κἀπὶ ξύλου καδεύδεις.
Vesp. 89. (στένει) ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθέζηται ξύλου.
808. (ἁμὶς) κρεμήσετ' . . . ἐπὶ τοῦ παττάλου.
Av. 294. ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν.
510. ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις.
742. ἱζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου.
836. οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν.

*) De ceteris notionibus praepositionis ὑπέρ cf. ad. cap. X, § 3, 2 et cap. XVI § 4.

Lys. 231. 232. *οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.*
923. *αἰσχρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε* (sc. *κατακεῖσθαι*).
Ran. 928. (*εἶπεν οὐδὲν ἕν*) *ἀλλ ἢ τάφρους ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας.*
Plut. 382. *ὁρῶν τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον.*
Frgmt. M. 996 IV *ἐπὶ τοῦ περιδρόμου στᾶσα τῆς συνοικίας* [K. 133. Bl. 138].
M. 1059 V. (*λύχνος*) *καθεύδετ' ἐπὶ τοῦ λύχνου.* [K. 280. Bl. 277—279].
M. 1145. XV. *ἐπὶ τοῦ κορήματος καθέζομαι* [K. 474. Bl. 477].
2) cum verbo *ἔχειν* vel *φέρειν*:
Av. 486. (*ἔχων*) *ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν.*
515. *ἀετὸν ὄρνιν . . . ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.*
Eccl. 222. *ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν.*
Plut. 1198. (*τὰς χύτρας*) *ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε.*
3) verbo omisso ubi *εἶναι* vel *ἔχειν* facile auditur:
Nub. 218. *τίς . . οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;*
1502. *οὗτος, τί ποιεῖς . . οὑπὶ τοῦ τέγους;*
Vesp. 68. *οὑπὶ τοῦ τέγους.*
Lys. 389. *ὅ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος οὑπὶ τῶν τεγῶν.*
395. *ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους.*
Plut. 996. *τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα.*
Frgmt. M. 948 XII. *κἀπὶ τέγους* [K. 11; Bl. 11.]
4) cum verbis quibus aliquid fieri vel agi indicatur:
Ach. 82. *κἄχεζεν . . . ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.*
Equ. 771. *ἐπὶ ταυτησὶ* (*τράπεζα* in scenam prolata est) *κατακνησθείην.*
956. *ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.*
Vesp. 332. *λίθον . . . ἐφ' οὗ τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.*
Pac. 452. *ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος.*
896. *ἐπὶ γῆς παλαίειν.*
938. *βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.*
Av. 40. *ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσ'* (sc. *οἱ τέττιγες*) *Ἀθηναῖοι δ' ἀεί.*
ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι.
Lys. 575. *ἐπὶ κλίνης* (*ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηρούς*).

732. *διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης (τὰ ἔρια).*
846. *(ὁ σπασμός μ' ἔχει) ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον.*

Thesus 693. *(τὸ παιδίον) ἐπὶ τῶν μηρίων, πληγέν.*
Ran. 52. *ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι* (sc. *τὴν Ἀνδρομέδαν*).
Eccl. 909. *κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν (εὕροις).*
Plut. 875. *ἐπὶ τοῦ τροχοῦ . . δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον (εἰπεῖν).*
1014. *ἐπὶ τῆς ἁμάξης . . . προσέβλεψέν με.*
Frgmt. M. 976 V. *ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων* [K. 68; Bl. 67].

5) Quinque locis cum verbis movendi praepositio ita usurpatur, ut genetivo ea res indicetur, in qua sedens aliquis locum commutat:

Equ. 968. *ἐφ' ἅρματος χρυσοῦ διώξεις (Σμικύθην).*
Pac. 81. *(αἴρεται) εἰς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου.*
699. *κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.*
Lys. 60. *ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι.*
723. *(κατέλαβον) τὴν . . ἐπὶ στρούθου μίαν ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω.*

§ 2.

Ea vis qua *ἐπί* praep. aliquem haud procul ab aliqua re abesse indicat (ut Xen an. IV 3,28 *μεῖναι ἐπὶ* (apud) *τοῦ ποταμοῦ*, Dem. 18, 116 *ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μάχῃ*) apud Aristophanem nusquam invenitur nisi in locutione constanter adhibita *ἐπὶ Θρᾴκης*. Nam etiamsi poeta, quotiescumque terrae alicuius vel oppidi vel loci nomen proprium affert ibique aliquid accidisse enarrat, *ἐν* praepositione usus est (cf. *ἐν Ἀθάναις* vel *Ἀθήναις* Ach. 729. Equ. 1037; *ἐν ταῖς Ἀθάναις* vel *Ἀθήναις* Ach. 829; Equ. 1323; *ἐν Λακεδαίμονι* Av. 1012. Lys. 994; *ἐν Πύλῳ* Equ. 76. Pac. 665. Lys. 104; *ἐν Βυζαντίῳ* Nub. 249. Vesp. 236; *ἐν Σάμῳ* Vesp. 283. Lys. 313; *ἐν Κορίνθῳ* Plut. 173. 303; *ἐν Ἐκβατάνοις* Equ. 1089. Vesp. 1144; *ἐν Καμαρίνῃ κἀν Γέλᾳ, κἀν Καταγέλᾳ*

Ach. 606; ἐν τῇ Σαλαμῖνι Equ. 785; ἐν Ἀρκαδίᾳ Equ. 798; ἐν Δέλφοις Vesp. 159; ἐν Συβάρει Vesp. 1435; ἐν Πειραεῖ Pac. 145. 165; ἐν Σαμοθράκῃ Pac. 277; ἐν Ὀρνεαῖς Av. 399; (ἐν Πύλαις, Πυθοῖ Lys. 1131; ἐν Κύπρῳ Thesm. 446; ἐν Τροίᾳ Thesm. 901; ἐν Λίμναισιν Ran. 217; τοὐν Μαραθῶνι τροπαῖον Frgmt. M. 1122 XIV [K. 413; Bl. 401]; ἐν Κλεωναῖς Frgmt. M. 1179 X., [K. 688; Bl. 601]): etiamsi, inquam, his locis semper poeta ἐν praepositionem adhibet, in Thraciae tamen commemoratione uno exemplo excepto constanter dixit ἐπί:

Ach. 602. τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας.
Vesp. 288. τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης.
Pac. 283. ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία.
Av. 1369. εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου.
Lys. 103. (ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ) ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης.

Semel invenitur ἐν:

Ach. 136. χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν, Θρᾴκῃ πολύν.

Etiam Polybio et Thucydidi saepissime in usu est ἐπὶ Θρᾴκης ac J. G. Schneider. in lex. gr. hunc dicendi usum ita explicat, ut ἐν Θρᾴκῃ sit in Thracia ipsa, ἐπὶ Θρᾴκης in Thraciae finibus, apud Thraciam, haud procul a Thracia. Quae distinctio Aristophanis fabulis prorsus confirmatur. Nam quinque illis locis, quibus exstat ἐπὶ Θρᾴκης, de Graecorum coloniis sub Thracia vel apud Thraciam sitis, in versu vero Ach. 136 de Thracia ipsa a barbaris occupata dicitur: illis expeditiones in maris Aegaei oram septentrionalem, praecipue Amphipolin et in insulam Chalcidicen factae commemorantur, hoc legationis ad Sitalcem Odrysarum regem missae mentio fit.

Ex Aesch. fabula quae inscribitur Γλαῦκος Ποτνιεύς haustum est:

Ran. 1403. ἐφ᾽ ἅρματος γὰρ ἅρμα.

§ 3.

In versibus

Equ. 1311. ἢν δ᾽ ἀρέσκῃ ταῦτ᾽ Ἀθηναίοις, καθῆσθαι μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσαις ἢ ᾽πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν

verba ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν iam propter Aristophanis usum dicendi ita intelligi non possunt, ut sint εἰς τὰς σεμνὰς θεὰς (ad venerandas deas) quod voluit Th. Burges in annotationibus

ad R. Dawes. misc. crit. p. 392. Nam ἐπὶ cum gen. apud Aristophanem nusquam ad motum significandum dici iam vidimus. Neque magis mihi probatur, quod nonnulli ex infinitivo καϑῆσϑαι similis vel eiusdem verbi participium audiendum esse putaverunt (ut videtur velle Bachm., cum l. c. p. 67 ἐπὶ τῶν ϑεῶν vertit „apud deas“): nam excepta locutione ἐπὶ Θρᾴκης ἐπί praep. apud Aristophanem nusquam valet „apud“. Quam ob rem hic locus ita potius interpretandus est, ut ἐπί cum genetivo possesoris coniunctum sit (audiendo accusativo δόμον, ut saepius videmus, cf. Ach. 1052 πρὸς τοῦ Πιττάλου, 1322 ἐς τοῦ Πιττάλου; Vesp. 1250 εἰς Φιλοκτήμονος; Lys. 622 ἐς Κλεισϑένους, 725 ἐς Ὀρσιλόχου.

§ 4.

Sensu temporali ἐπί praepos. triplici modo adhibetur:

1) cum substantivis longius temporis spatium significantibus:

Ach. 214. ἐπ᾽ ἐμῆς γε νεότητος.
Equ. 254. τελευτῶν ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ᾽ ἥβης.
Vesp. 1167. ἐπὶ γήρως.
1199. ἐπὶ νεότητος.
Eccl. 985. ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ᾽ ἦν.

2) in locutione constanter adhibita ἐπὶ στρατιᾶς:

Vesp. 354. ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας . . τοὺς ὀβελίσκους.
557. ἢ ᾽πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων.
Lys. 100. ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας.

3) cum genetivo personae:

Ach. 67. ἐπ᾽ Εὐϑυμένους ἄρχοντος.
Nub. 1026. οἱ ζῶντες τότ᾽ ἐπὶ τῶν προτέρων.
Pac. 592. (πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν) πρίν ποτ᾽ ἐπὶ σοῦ γλυκέα.

Proverbialiter videtur dictum esse:

Eccl. 943. οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ᾽ ἐστίν, (cf. Hesych. I. p. 175 ed. M. Schmidt. ἐπὶ Χαριξένης, ubi est: ἔστι δὲ καὶ παροιμία οἷα τὰ ᾽πὶ Χαριξένης et verba ibi ex app. prov. II, 82 allata:

ἐστιν οὖν παροιμιῶδες ἐπὶ Χαριξένης).

Addendum fortasse etiam quod apud Heschyium v. ἐπὶ Φαληνίου legitur: ἐπὶ Φαληνίου. τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ τὸν φάλητα· ἐπασχητία γὰρ (ὁ φαλῆς). Ibi enim Reisk. et Dind. pro nomine Aristarchi scribendum esse suspicati sunt: Ἀριστοφάνης.

In versu:

Av. 544. (πατέρες τάςδε τὰς τιμὰς . . . .) ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν (sic Rav. Ven. alii codd.)

lectio Par. A. ἐπ' ἐμοί (Dind. Kock. Blayd. probata) praeferenda est. Rectissime enim Joan. Seager. (cf. ed. Bekker IV p. 162) monet aves v. 467 (ἡμεῖς βασιλῆς; τίνος;) et 470 (καὶ γῆς [sc. ἀρχαιότερος ἐγενόμην); τουτὶ μὰ Δί' οὐκ ἐπεπύσμην.) plane ostendere se nihil de honoribus illis a Pithetaero commemoratis scire. Poeta ἐπ' ἐμοῦ dicere non potest, cum tales afferat honores, quales iam diu ante chori tempus sublati erant.

§ 5.

Notionem locali maxime affinem praepositio ostendit:

Equ. 1244. λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.

Frgmt. M. 1005 I. II. ὡς σφόδρ ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα [K. 149. 150; Bl. 158].

Probabiliter Porson. ad Eur. Or. 68 (ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης ὀχούμεθ') hanc locutionem ad ἐπ' ἀγκύρας ὀχεῖσθαι revocandam esse docuit.

Eodem moda accepta Engeri coniectura versus Lys. 31 interpretandus est. Ubi codicum lectio omnibus fere editoribus probata haec est:

ἐπ' ὀλίγου γὰρ ἔχετο (sc. ἡ σωτηρία)

quae verba Brunck. „ἔχεσθαι hic nihil aliud valere quam εἶναι" ratus analogia ἐπὶ ξυροῦ εἶναι illustrat. Quod licet concedamus, tamen alterum manet vitium: nam postulatur praesens, falsum est imperfectum (cf. v. 30 ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σωτηρία. v. 32. ὡς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα.) Recte igitur videtur scripsisse Engerus ἐπ' ὀλίγου γ' ὀχεῖτ' ἄρα, qua coniectura

optima profecto accepta hic locus facile cum eis qui ante scripti sunt componitur; indicatur enim etiam hic: „exiguo atque fragili in fundamento Graecorum salus posita est.“

§ 6.

Adverbialiter sumendum est ἐπί cum gen. substantivi alicuius:

Vesp. 1517. ἐφ' ἡσυχίας.

Eccl. 756. τί δῆτ' ἐπὶ στοίχου' στὶν οὕτως;

Etiam Plut. 891. ὡς δὴ 'π' ἀληθείας σὺ (διαρραγείης) legendum esse existimo ἐπί cum gen. pro plurimorum codicum scriptura δὴ 'π' ἀληθείᾳ. Pro adverbio enim in Graecorum oratione pedestri ἐπὶ cum solo fere genetivo ponitur; poetae interdum etiam ἐπί c. dat. hoc sensu usurpant; (cf. ἐπ' ἀληθείας Dem. de cor. 323, de fals. leg. 384, in Mid. 538; Luc. Herod. 6. Jambl. vit. Pyth. 28; Polyb. I, 84,6; 21,3; ἐπ ἀληθείᾳ Aesch. suppl. 608 (ed. Kirchh.); Theocr. 7,4 [cf. Henr. Steph. thes. l. gr. I. p. 1448 et III, 1512]). Ac quod Aristophanem plerumque non tam poetarum quam prosaicorum rationem sequi notum est, etiam hic eum contra leges orationis solutae peccavisse nego. Praeterea quomodo error ortus sit facile perspicitur: nam quod vocis quae sequitur (σύ) prima littera est σ, facillime fieri potuit, ut scribae negligentia vocis ἀληθείας littera ultima excideret. Itaque contra optimos codices recipienda est lectio deteriorum codicum (ut Mut. M.) ἐπ' ἀληθείας.

His locis ἐπί c. gen. occurrit; iniuria vero acceptum est, quod praebent codd:

Frgmt. M. 1108 I, 10 (ἰχθύδια βεβασανισμένα ἐπ' ἰχθυοπώλου [K. 387; Bl. 396],

ubi ὑπ' ἰχθυοπώλου cum Gaisf. restituere non dubito. Nam ἐπ' ἰχθυοπώλου defendi nequit, quod ἐπί c. gen. personae apud Aristophanem, ut exposui, de tempore intelligendum est (cf. § 4, 3.)

Caput II. Ἐπί cum dat.

§ 1.

Cum dativo ἐπί praep. multis locis ita usurpatur, ut ab ἐπὶ c. gen. nullo fere modo differat at aeque rem aliquam in summa aliqua re versari indicet:

Ach. 510. ὁ Ποσειδῶν οὑπὶ Ταινάρῳ θεός.
Equ. 546. παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις (θόρυβον).
783. ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σέ καθήμενον.
Nub. 270. ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς κάθησθε.
Vesp. 678. πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας.
1040. κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις.
1293. (χελῶναι) τρισμακάριαι τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς τέγους.
Pac. 901. ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα.
Av. 238. ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει.
1232. μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις.
Thesm. 886. τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ ᾧ καθήμεθα.
1182. καθιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου.
Ran. 9. ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων.
46. λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
679. ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν (ἐπιβρέμεται χελιδών.)
Frgmt. M. 1168 II. φλόγ' ἀνασειράζεις ἐπὶ τῷ λυχνείῳ. [K. 561; Bl. 554].

§ 2.

Deinde ἐπί c. dat. respondet Romanorum praepositioni „apud“:

Ach. 504. οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.
Equ. 1245. (ἐν ἀγορᾷ) ἠλλαντοπώλεις ἢ 'πὶ ταῖς πύλαις; ἐπὶ ταῖσι πύλαισιν.
1398. ἐπὶ ταῖσ πύλαις ἀλλαντοπωλήσει.
Nub. 466. ἐπὶ ταῖσι θύραις ἀεὶ καθῆσθαι.
Vesp. 124. ἀνεφάνη . . . ἐπὶ τῇ κιγκίδι.
362. ἐπὶ ταῖσι θύραις (τηροῦσιν).
552. τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις.

754. κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς.
1040. κατακλινόμενοι ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν.
1482. τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει.
Pac. 770. (ἐρεῖ) κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις.
Lys. 1139. ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς (καθέζετο).
1026. (τὸ θηρίον) τοὐπὶ τὠφθαλμῷ.
1251. τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ.
Ran. 163. ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
195. (ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;) ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.
1046. ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο (sc. Ἀφροδίτη).
1139. οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει;
1246. τὸ ληκύθιον . . . ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.
Eccl. 627. τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν.
865. ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστώς.
903. (τό τρυφερὸν ἐμπέφυκε τοῖς . . . μηροῖς) κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ.
997. ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.
1107. θάψαι μ' ἐπ' αὐτῷ τῷ στόματι τῆς εἰσβολῆς.
1114. παρέσται' ἐπὶ ταῖσιν θύραις.
Plut. 185. (κρατοῦσι) ἐφ' οἷς ἂν οὗτος (sc. ὁ Πλοῦτος) ἐπικαθέζηται.
Frgmt. M. 1194 LXXXI ἐπὶ Παλλαδίῳ . . . δώσεις δίκην [K. 585; Bl. 655.]

Simpliciter de loco accipienda sunt etiam haec:

Nub. 362. βρενθύει τ'ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλεις
κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

Quae verba neque ut Frischlin. vult „in nos ore severo est“ neque ut Kuster. proposuit „nobis fretus supercilium tollis“ vertenda sunt, sed melius de loco sumuntur h. e. quotiescumque nobiscum versaris, apud nos gravitatem ore et vultu ostendis.

Ex Eur. Hel. (52) sumptum est:

Thesm. 864. ἐπὶ Σκαμανδρίαις (ῥοαῖσιν),

ex Aesch. Coeph. (4)

Ran. 1172. τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρί,

ex Aesch. Thressis:

Ran. 1294. τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι.

§ 3.

In dubium vocatum est:

Ach. 1158. (ἡ δ'ὠπτημένη sc. τευθίς) σίζουσα πάραλος
ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη ὀκέλλοι,

quod Rav. et. Vat.-Pal. praebent. Elmsl. enim Dind. Mein. Suidae auctoritatem secuti (qui his versibus v. τευθίδες et ψεκάς allatis ἐπὶ τραπέζης tradidit) deteriorum nonnullorum codicum scripturam, ἐπί c. gen., receperunt. Sed quod ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη *) (in mensa iacens) ne minimum quidem ab Aristophanis usu dicendi aberrat (cf. locos cap. II § 1, allatos)

*) Schuetzius, cui κειμένη et ὀκέλλοι inter sese videbantur repugnare, tmesi posita non ut vulgo vertit „in mensa iacens", sed mensae imminens" τραπέζῃ ἐπικειμένη. Primum enim navem litori imminere, deinde appelli; sic hoc loco piscem cum sale tostum mensae imminentem tandem appelli. Sed haec interpretatio propter usum dicendi in Aristophanis fabulis observatum minime probabilis est; nam tmesis omnino rarius (14 locis) apud Aristophanem inventa non adhibetur nisi particula quadam (δέ, γάρ, αὖ, τε, οὖν) vel vocabulo enclitico (με, σοι, σε) interposito (cf. Bachm. lib. c. p. 101 s.) Huic legi qui videtur repugnare locus av. 1070 ἐν φοναῖς ὄλλυται (sic. Ald.) vel ἐκ φοναῖς ὄλλυται (sic. Reis. Dind. Mein. Kock.) coniecturae [pro codd. φοναῖσιν (omisso ἐν vel ἐκ)] tribuendus et alio modo sanandus est (fortasse scribendum νῦν φοναῖς ὄλλυται; deinde optime sequitur τῇδε μέντοι θἡμέρᾳ). Loci quibus tmesis apud Aristophanem invenitur, hi sunt:

Ach. 295. κατά σε χώσομεν.	Nub. 792. 1440. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.
Vesp. 437. ἔν τί σοι παγήσεται.	Vesp. 784. ἀνά τοί με πείθεις.
Av. 338. ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσε.	Av. 346. περί τε κυκλῶσαι.

Lys. 262. κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας, κατὰ τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν.

Lys. 1280—1282. ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν, ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγεσίχορον Ἤιον, ἐπὶ δὲ Νύσιον.

mutatione non opus est. Probabiliter explanavit hunc locum recentissimus Aristophanis editor, Blaydes, qui non piscem ipsum *ὀκέλλειν*, sed mensam, in qua ille apportatur, docet.

§ 4.

In versu

Plut. 337. *πολὺς (λόγος) ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι (ἦν)*
sine dubitatione lectionem optimi cod. (Ven.) *ἐν τοῖς κουρείοισι* cum Cobeto restituo. Sermones enim non apud tonsorum tabernas, sed in ipsis tonstrinis fuisse dilucidum est. Neque licet opponere:

Vesp. 801. *δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας.*

Nam etiam haec poetae verba accipienda sunt non ut Bekk. vult „in aedibus", sed „apud" i. e. „ante aedes", cf. v. 802 ubi exstat *ἐν τοῖς προθύροις* et v. 804, ubi est *πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν*. Deinde vero, ut iam redeamus ad Plut. 337, accedit quod saepius apud comicos invenitur *ἐν τοῖσι κουρείοις*, ut av. 1441 et Eup. frgmt. M. II 499 III.

§ 5.

Notione temporali *ἐπί* c. dat. occurrit apud solos fere poetas, rarissime in oratione soluta (ut Her. IV, 12 *ἐπ' ἡμέρῃ ἑκάστῃ*; Thuc. V, 14, 4 *τριακοντούτεις σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι*), nusquam in fabulis Aristophanis, nisi velis sic accipere *τἀπὶ τούτοις* in his versibus:

Lys. 1285. *ἐπί τε πότνιαν ἄλοχον.* Av. 1506 *ἀπὸ γάρ μ' ὀλεῖς.*
Ran. 1047. *κατ' οὖν ἔβαλεν.* Ran. 1106. *ἀνὰ δ' ἔρεσθον.*
Plut. 65. *ἀπό σ' ὀλῶ.*
Ex Homero sumpta sunt (cf. Od. III, 461, Il. IV, 447).
Pac. 1092. *κατὰ μῆρ' ἐκάη.* Pac. 1274. *σύν 'ρ' ἔβαλον.*
In versu av. 1456 cum Bergk. praefero *κᾆτ' αὖ πέτωμαι* pro *κατ' αὖ πέτωμαι.* Errat Bachmann. l. c. cum dicit nusquam apud Aristophanem occurrere in tmesi praepositionem *εἰς*, cf. Av. 333, quod exemplum ille omisit.

Eccl.*) 99. ἄγεθ' ὅπως καὶ τἀπὶ τούτοις δράσομεν et Plut. 57 (φράσεις) ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ;

Videntur vero haec non tam de tempore dici quam de ordine quo res perficiuntur.

§ 6.

Occasionem, qua quis usus aliquid facit, ἐπί praepositio locis qui sequuntur indicat:

Vesp. 683. ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς καὶ ταῖς εὐχαῖς (... λέξομεν).

Lys. 1293. (αἴρεσθ' ἄνω) ὡς ἐπὶ νίκῃ.

Thesm. 313. λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς φανέντας ἐπιχαρῆναι.

327. φόρμιγξ ἀχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς.

1049.**) (τίς ἐμὸν οὐκ ἐπόψεται) πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;

Eccl. 1181. (δειπνήσομεν) ὡς ἐπὶ νίκῃ.

Plut 455. ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω.

Ran. 1496. τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσι λόγοισι (διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι παραφρονοῦντος ἀνδρός).

Maxime haec praepositionis ἐπὶ notio in locutione ἐπὶ πολλοῖς vel ἐπὶ πᾶσι πράγμασιν manifesta est:

Equ. 411. οὓς (sc. κονδύλους) πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς (ἠνεσχόμην).

Vesp. 1046. ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον.

Equ. 402. ὦ περὶ πάντ' ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων.

§ 7.

Deinde praepositioni vis addendi inest imprimis in locutione ἐπὶ τοῖσδε vel ἐπὶ τούτοις:

Nub. 480. (μηχανὰς) ἤδη 'πὶ τούτοις .. καινὰς προςφέρω.

---

*) apud Blayd. v. 82.

**) codicibus ἐπὶ παρουσίᾳ praebentibus non habemus, cur Hotibii coniecturam ἐπεὶ κακῶν παρουσία comprobemus, quod ἐπί c. dat. nullo modo hoc sensu ab Aristoph. dicendi usu abhorrere videmus.

Pac. 1025. (σέ . . χρὴ) τά τε πρόςφορα πάντ' ἐπὶ τούτοις (praeterea) (sc. τιθέναι).

1085. οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.

Lys. 1295. πρόφαινε δὴ σὺ μοῦσαν ἐπὶ νέᾳ νέαν.

Thesm. 1045. ἐπὶ δὲ τοῖσδ' ἐς τόδ' ἀνέπεμψεν (ἱερόν).

Plut. 1001. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν.

Constanter ἐπὶ c. dat. verbis edendi vel vescendi additur, ut cibum aliquem ad alium adhiberi significet, ut:

Ach. 835. παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν.

Equ. 706. τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλλαντίῳ;

Pac. 122. (ἕξετε) κολλύραν καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

Plut 627. ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμυστιλημένοι γέροντες ἄνδρες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις.

Frgmt. M. 1193 LXXV ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι [K. 630; Bl. 645].

Eodem modo interpretandus est etiam versus

Ach. 967. ἀλλ' ἐπὶ ταρίχει τοὺς λόφους κραδαινέτω,

ubi iure editores contra optimos codices (qui ἐπὶ ταρίχη praebent) ἐπί c. dat. ex codicibus deterioribus receperunt. Recte enim animadvertit Dobraeus κραδαινέτω hic praeter exspectationem dici pro φαγέτω, quod cum ἐπί et dat. coniungatur necesse est.

Iniuria vero Kock. ad equ. 707 (versus supra attuli) pro lectione tradita (ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν;) scribi vult ἐπὶ τῷ φαγὼν ἥδοιτ' ἄν; quod ἐσθίειν ἐπί τινι hic dici non possit. Offendit sine dubio Kockium, quod hic deest obiectum verbi φάγοις. At non animadvertit hoc ex versu 706 facile audiri. Duas Agoracritus proponit interrogationes 1) τί σοι δῶ καταφαγεῖν; quid tibi dem ut edas? 2) ἐπὶ τῷ (τοῦτο) ἥδιστ' ἄν φάγοις; quid ad cibum (quem tibi daturus sum) lubentissime adhibebis? Ita si ex acc. τί in vers 706. alium acc. αὐτὸ audimus, scriptura codicum facile vindicatur.

§ 8.

Duobus locis ἐπὶ praep. significationem habet latinae praepositionis „penes“:

Vesp. 650. *χαλεπὸν μὲν καὶ δεινῆς γνώμης καὶ μείζονος ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς.*

Av. 638. *ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.*

§ 9.

„Contra“ valet *ἐπί* locis qui sequuntur:

Ach. 659. *πάντ' ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.*

Equ. 236. *ὅτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον.*

Pac. 621. *πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν.*

Av. 334. *γένος ἀνόσιον ἐπ' ἐμοὶ (πολέμιον) ἐτράφη.*

Av. 526. *πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς (ἵστησι βρόχους).*

Lys. 49. *(μηδένα) ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ.*

Ex Homeri Il. IV (446) haustum est:

Pac. 1273. *οἱ δ' ὅτε δὴ σχέδον ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες.*

Semel *ἐπί* cum dativo personae aliquid alicui detrimento esse indicat:

Av. *) 543. *(πατέρες) τὰς τιμὰς ἐπ' ἐμοὶ κατέλυσαν.*

§ 10.

Intellectum causalem *ἐπί* praepositio saepissime habet cum verbis affectus ut *ἥδομαι, ἄχθομαι, θρασύνομαι, γελάω,* simil.:

Ach. 5. *ἐγῷδ' ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδών.*

330. *ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται;*

Vesp. 1317. *ἐπὶ τῷ κομᾷς;*

1532. *ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισίν;*

Pac. 620. *ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισιν.*

Av. 803. *ἐπὶ τῷ γελᾷς; ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις.*

Ran. 2. *(εἴπω τι τῶν εἰωθότων) ἐφ' οἷς γελῶσιν οἱ θεώμενοι;*

Eccl. 965. *Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ* (sc. *τῇ κόρῃ*);

Plut 799. *ἐπὶ τούτοις γελᾶν.*

Sed etiam si alia verba sequuntur praepositioni eadem notio inest, ut his locis:

*) de hoc loco iam dixi cap. I § 4.

Equ. 406. *πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς* (poeta hic imitatur Simonidem).
655. (*δοκεῖ*) *ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις εὐαγγέλια θύειν.*
1318. *ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον* (sc. *χρή*).
1320. *τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιάς;*
Nub. 1205. *ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον.*
Lys. 1276. *ἐπ' ἀγαθαῖς συμφοραῖς* (*ὀρχησάμενοι θεοῖσιν εὐλαβώμεθα*).

§ 11.

Consilium vel propositum *ἐπί* c. dat. significat locis qui sequuntur:

Equ. 468. *καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσίν ἐστι συμφυσώμενα* (*ἐγῷδ'*).
1226. *ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει* (ut rei publicae prodessem).
Vesp. 495. *οὗτος ὀψωνεῖν ἔοιχ' ἅνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι.*
498. *γήτειον αἰτεῖς, πότερον ἐπὶ τυραννίδι;* (ad parandam tyrannidem).
869. *ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ* (. . . . *ἅρμοσαι*) (da, ut prospere cedat).
Av. 438. *σὺ . . . ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις συνέλεξ' ἐγώ,* (*φράσον*).
460. *ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι ἥκεις* (*λέγε*).
582. (*οἱ κόρακες . .*) *τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ πείρᾳ* (ut experiantur).
1444. *τόν* (sc. *υἱὸν*) *φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ* (*ἀνεπτερῶσθαι*)
Lys. 344. *ἐφ' οἷσπερ . . . . σὰς ἔσχον ἕδρας.*
577. (*τοὺς πιλοῦντας ἑαυτοὺς*) *ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι.*
630. *ταῦθ' ὕφηναν . . . . ἐπὶ τυραννίδι.*
Thesm. 84. (*μέλλουσι περί μου*) *ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ.*
337. *εἴ τις . . ἐπικηρυκεύεται Εὐριπίδῃ Μήδοις τ' ἐπὶ βλάβῃ τινί.*

360. (παραβαίνουσι τοὺς ὅρκους) ἐπὶ βλάβῃ.
366. (Μήδους ἐπάγουσι τῆς) χώρας οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ.
894. (ἀνῆλθεν) . . . ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.
Ran. 404. κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
κἀπ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον;
1487. (ὅδε . . . ἄπεισιν) ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις, ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ (ξυγγενέσι).
Eccl. 573. κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν (ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια).
Plut 888. οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.

§ 12.

De pretio, cuius adipiscendi causa aliquis quid facit, praepositio his locis intelligenda est:

Ach. 14. ἐπὶ μόσχῳ *) . . . . . (εἰσῆλθ' ᾀσόμενος).
Pac. 1235. ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθημένος;
Av. 154. οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.

Ad hanc praepositionis significationem etiam

Equ. 469. ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται

revoco. Captivi enim quasi praemium sunt, de quo agitur. Cleon quocumque modo potest — sic exprobrat ei botularius — Lacedaemoniis captis potiri conatur, nam ex eorum venditione se commoda capturum esse sperat. Prorsus falsum est, quod vult Kockius, qui ἐπί praepositioni hic similem inesse vim atque in versu 236 (ἐπὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον) (contra) existimat.

§ 13.

Ad condicionem indicandam Aristophanes ἐπί praepositionem non adhibet nisi cum pronomine demonstrativo vel relativo; sic invenitur:

ἐπὶ τούτοις Equ. 1384. Pac. 706. Av. 445. Ran. 589. Plut. 1168.

---

*) sic (non Μόσχῳ) legendam esse Bentleio assentior; contra Fr. Thiersch. ἐπὶ Μόσχῳ praeferentem, cum de vitulo dithyrambicorum praemio non constet. cf. Bentl. in responso ad Car. Boyleum misso (cum ep. Phal. ed. J. D. a Lennep Groe. 1777) p. 170.

ἐπὶ, τοῖσδε Av. 1602.
ἐφ' ᾧτε: Ach. 722. Thesm. 1162. Plut. 1000. 1114.
ἐφ' οἷσιν: Lys. 251.

Caput III. Ἐπί cum. acc.

Cum accusativo ἐπί praepositio, ubi de loco intelligenda est, in universum quo quis cursum dirigat exprimit.

§ 1.

Ac primum quidem ἐπί praep. motum in superficiem alicuius rei converti his locis indicat:

Equ. 169. *ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδί.*
Nub. 147. *ἐπὶ τὴν κεφαλὴν . . . . ἀφήλατο.*
254. *κάθιζε . . . ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.*
279. (*ἀρθῶμεν*) *κορυφὰς ἔπι.*
1487. *ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον.*
Av. 559. (*ἐπιβάλλειν*) *σφραγῖδ' . . . . ἐπὶ τὴν ψωλήν.*
Ran. 130. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον.*
566. *ἐπὶ τὴν κατήλιφ' . . . ἀνεπηδήσαμεν.*
682. *ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον.*
Eccl. 882. *δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοὐμὸν στόμα* (*Μοῦσαι*).
Plut. 69. *ἀναθεὶς . . . ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτόν.*
Frgmt. M. 1165 VI. *ἐπὶ τοὔψον ἧκε* (in forum piscarium [K. 545. Bl. 542]).
M. 1093 V. (*κοφίνους*) *ἱμᾶν ἐπὶ τὸν κέραμον* (*κέραμος* hic pro *τέγος* positum est; [K. 349. Bl. 350.

§ 2.

Deinde ἐπί eam significat rem vel personam (usque) ad quam aliquis studet venire; hoc sensu praepositio

a) accusativum r e i sibi ascivit his locis:

Ach. 865. *προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι ἐπὶ τὴν θύραν.*
988. *οὑτοσὶ δ' ἐπτέρωταί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον.*
1085. *ἐπὶ δεῖπνον* (*βάδιζε*).

1143. ἴτε . . . . ἐπὶ στρατιάν.
Vesp. 321. ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους.
854. ποῖ θεῖς; ἐπὶ καδίσκους.
987. ἐπὶ τὸν ὕστερον (sc. κάδον) παρᾷξον.
1005. (ἄγων σε) ἐπὶ δεῖπνον.
1250. ἐπὶ δεῖπνον . . . ἴμεν.
Pac. 1192. ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ'.
1207. (εἴσιτε) ἐπὶ δεῖπνον.
Av. 129. ἐπὶ τὴν θύραν . . . . . ἐλθών.
250. ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης (ποτᾶται).
292. ἤ' πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον;
890. ἐπὶ ποῖον ἱερεῖον καλεῖς;
1287. ἐπέτονθ' ἕωθεν . . . ἐπὶ νομόν.
1602. ἐπ' ἄριστον καλῶ.
1787. (ἕπεσθε) ἐπί τε πέδον Διὸς καὶ λέχος γαμήλιον.
Lys. 1. ἐκάλεσεν ἢ 'ς Πανὸς ἢ 'πὶ Κωλιάδ'.
665. ἐπὶ Λειψύδριον ἤλθομεν.
737. ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
Thesm. 728. ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας.
919. ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν.
Ran. 137. ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις.
168. *) ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.
180. χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.
187. ἢ 'ς κόρακας ἢ 'πὶ Ταίναρον.
351. ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον (ἥβαν).
436. ἐπ' αὐτήν τὴν θύραν ἀφιγμένος.
1366. ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι.
Eccl. 348. ἐπ' ἄριστον γυνὴ (κέκληκεν).
652. χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
684. ἐπὶ τὴν στοιὰν ἀκολουθεῖν.
1001. ἄξω σ'ἐπὶ τἀμὰ στρώματα.
856. ποῖ βαδιεῖς; ἐπὶ δεῖπνον.
1128. ὁδὶ γάρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
1135. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.

---

*) Kockii coniectura quamvis subtili ἐπὶ πλοῦν vel ἐπὶ Στύγ' non opus est, si ad τοῦτο audimus τὸ χωρίον, ita ut ἐπὶ τοῦτ' valeat „huc“.

1185. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν.
Plut. 656. αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν.
675. ἐφ' ἣν (sc. χύτραν) ἐπεθύμουν ἐφερπύσαι.
683. ἐπὶ τὴν χύτραν . . . ἀνίσταμαι.
686. ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθών.
959. ἐπὶ τὴν οἰκίαν (ἀφίγμεθ').
962. ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη.
1007. ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν.
Frgmt. M. 1134 II ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ . . . ἄγων [K.453; Bl. 455].
M. 1190 LX χωρεῖ 'πὶ γραμμήν [K. 619; Bl. 662].
M. 1202 CIX ἐπὶ τὸ δεῖπνον καλεῖ [K. 675; Bl. 607].

Ex Soph. Oenomao quae inscribitur fabula sumptum est:
Av. 1339. (ποταθείην) ἐπ' οἶδμα λίμνας.

Corrupta sunt quae leguntur:
Plut. 1040. ἔοικε θ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν.

Nam recte Lenting. (ad Eur. Med. 833) ἀπὸ κώμου scribi vult, quam lectionem cum versu 1048 μεθύων γὰρ . . . . ὀξύτερον βλέπει melius consentire apparet.*)

b) cum acc. personae praepositio hoc sensu coniuncta est locis qui sequuntur:
Vesp. 411. (ἥκειν) ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν.
1360. ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.
Av. 717. ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνεις.
789. ἐφ' ἡμᾶς κατέπτατο.
1250. (πέμψω) ὄρνεις ἐπ' αὐτόν.
Lys. 463. πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς (ἥκειν ἐνόμισας);
769. (τίν' οὖν ἂν ἄγγελον) πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν;
Ran. 69. ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.
111. ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον.
478. ἐφ' ἃς (sc. Γοργόνας) ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.

*) Aristoph. fere solus in litteris Graecorum ad verbum βαδίζειν addit praepositionem ἀπό (cf. Vesp. 1401. ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' et Pac. 839 ἀπὸ δείπνου τινὲς οὗτοι βαδίζουσ') ceteri omnes Graecorum scriptores verbo βαδίζειν non utuntur nisi eo sensu ut significetur „venire aliquo". V. quae dicuntur de hac re in thes. l. gr. Henr. Steph. v. βαδίζειν et exempla ibi allata.

577. εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων'.
656. βαδιστέον τἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τουδὶ πάλιν.
Eccl. 550. (ἔτεκε) ἐφ' ἣν ἐγῳχόμην.
616. (πάντες) ἴασιν ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην.
625. ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.
899. ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιντο.
947. (τὴν καλὴν) ἐφ' ἣν ἔρχομαι.
1080. πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;
Frgmt. M. 997. VII ἀποπλευστέ' οὖν ἐπὶ τὸν νυμφίον [K. 142; Bl. 147].
M. 1139 VI ὥρα βαδίζειν μοὐστὶν ἐπὶ τὸν δεσπότην [K. 464; Bl. 462].

Addo etiam

Ran. 1304 (ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον) καίτει τί δεῖ λύρας ἐπὶ τοῦτον;

Nam hanc Veneti aliorumque codicum (Rav. librarii errore habet τούτοῦτον) scripturam defendo, quod facile ex versu qui antecedit εἰςφέρειν vel simile aliquod verbum auditur: τί δεῖ λύραν ἐπὶ τοῦτον εἰσφέρειν; Bergkii et Kockii*) lectio ἐπὶ τούτων iam propter Aristophanis usum dicendi reicienda est, cf. cap. I ubi ἐπί praepositionem gen. rei coniunctam apud Aristophanem semper valere „in summa aliqua re" satis luculenter ostendi.

§ 3.

Ambigua sunt quae leguntur

Ran. 197. κάθιζ' ἐπὶ κώπην,

ubi Charon dicere vult „considas ad remum", Bacchus vero intelligit „considas in vel super remo" respondens in versu 199 ἵζω 'πὶ κώπην, (cf. Bachm. l. c. p. 66) atque

Ran. 291. ποῦ 'στιν, φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω,

quae verba et „accedam ad eam" significant et sensum obscoenum habent.

§ 4.

Intellectu metaphorico ἐπί cum verbis motum signi-

*) Kock. interpretatur: ἐπὶ τούτων i. e. τῶν τοῦ Εὐριπίδου ᾀσμάτων.

ficantibus (πηδάω, τρέπομαι, ἐκφέρω sim.) ponitur, ut actio vel res indicetur, ad quam quis se convertit. Hoc modo ἐπὶ praep. semper cum nominibus abstractis coniungitur:

Equ. 1407. κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην.
Nub. 704. ἐπ' ἄλλο (νόημα φρενός).
Vesp. 1455. μεταπεσεῖται ἐπὶ τὸ τρυφᾶν.
Av. 490. ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον.
Lys. 543. ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι (omne periculum adire).
676. ἐφ' ἱππικὴν (sc. τέχνην) τράπωνται.
Thesm. 985. ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδί (ad aliud saltandi genus).
Ran. 675. ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς.
1025. ὑμῖν ἐξῆν ἀσκεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' (sc. τὸ ἀσκεῖν) ἐτράπεσθε.
1119. ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρέψομαι.
Eccl. 926. οὐδεὶς γὰρ ὡς σε . . . εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.
οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε.
Plut. 317. ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθε.
Frgmt. M. 1201 CIV τί γὰρ ἐπὶ κακότροπον ἐμόλετον βίον; [K. 697; Bl. 575].

Verba quae leguntur
Ran. 1265. 1267. 1271. 1275. 1277. ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
schol. refert. ex. Aesch. aliqua tragoedia sumpta esse.

Etiam in versu:
Nub. 1108. ἐπὶ μὲν θἄτερα (ex altera parte)
verbum aliquod ut τρέπεσθαι vel simile aliquid facile auditur. Simili modo ἐπί praepositio, quam in regionem aliquis se convertat exprimit in locutione:
Av. 383. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος
quae verba, quod τὸ σκέλος eam significat regionem, quae post aliquem est, verti possunt „retro cede" (cf. Eur. Phoen 1400 ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ).*)

*) In versibus av. 1567 s. ἐπ' ἀφιστέρ' οὕτως ἀμπέχει; οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὧδ' ἐπὶ δεξιά; Richtero assentior scribendum esse ἐπαρίστερα et ἐπιδέξια; cf. quae ille dicit in ed. pacis praef. Etiam Frgmt. M. 1185 XXXIX (K. 592; Bl. 826) non dubito cum Bekkero scribere ἐπικάμινον pro ἐπὶ κάμινον.

§ 5.

Cum acc. κακόν vel βέλτιον ἐπὶ *) praep. rem aliquam in malam partem vel in melius verti (cedere sim.) indicat his quattuor locis:

Nub. 589. ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν
594. ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται.
Vesp. 986. ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
Thesm. 724. (σὲ μεταβαλοῦσ') ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον (ἐπέχει τύχη).

§ 6.

Cum acc. talium vocum, quibus res concretae indicantur, ἐπί praep. septies constanter omisso articulo ita usurpatur, ut quam rem aliquis deportaturus vel secum ducturus sit exprimat:

Pac. 1040. ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.
Av. 77. τρέχω 'π' ἀφύας.
79. τρέχω 'πὶ τορύνην.
Ran. 1418. κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.
Eccl. 819. ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα.
Frgmt. M. 1118 II—V εἶμ' ἐπὶ ξύλα [K. 402; Bl. 647].
M. 1119. VI ἢ ἐπὶ ξύλα [K. 403; Bl. 412].
(Dictioni ἐπὶ ξύλα ἰέναι respondet quod saepius apud Caesarem invenitur: lignatum ire).

§ 7.

Ad consilium significandum Aristophanes ἐπί praepositione non utitur nisi in locutionibus ἐπὶ τί; ἐπὶ ταῦτα, ἐφ' ὅτι locis qui sequuntur:

Nub. 256. ἐπὶ τί στέφανον;
Av. 340. ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες;
Lys. 1101. ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;
Av. 637. ἐπὶ ταῦτα τετάξομεθ' ἡμεῖς.
Lys. 22. (τί δ' ἐστὶν) ἐφ' ὅτι ἡμᾶς συγκαλεῖς;
483. (βασανιστέον) ἐφ' ὅτι μεγαλόπετρον ἱερὸν τέμενος (κατέλαβον).

*) Semel eodem sensu usurpatur ἐς: Pac. 947 (δαίμων φανερῶς) ἐς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

Non igitur potest defendi lectio vulgaris
Av. 405. ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν,
ubi recte Mein. suspicatus est τίνα τ' ἐπίνοιαν ἔχουσιν;

§ 8.

Ἐπί praep. valet „contra“ his in exemplis:

Nub. 397. τοῦτον (sc. τὸν κεραυνόν) ὁ Ζεὺς ἵησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.
Vesp. 12. (ἐπεστρατεύσατο) Μῆδος τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα ὕπνος.
244. (ἔχοντας ὀργὴν) ἐπ' αὐτόν.
423. κἀξείρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἵεσο.
705. (ὅταν οὗτος γ' ἐπισύξῃ) ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τινα.
1514. καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς.
Av. 634. ἐπὶ θεοὺς ἴοις.
Lys. 247. ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει (τοὺς ἄνδρας εὐθύς);
675. ναυμαχεῖν καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς.

Praeterea Aeschylus in ran. 1201 τοὺς ἕπτ' ἐπὶ Θήβας commemorat.

§ 9.

Omisso frgmt. Bl. 118 K. 101 [ὅτου δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει. ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγόν. οὐκ ἀκήκοας (Mein. 988 IX ἐμοὶ μὲν αἴνειν) quae verba impedita ne doctissimi quidem viri restituerunt] postremo eos duos locos affero, quibus ἐπί praepositio habet vim distributivam:

Lys. 282*) ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδας . . . . καθεύδων.
Frgmt. M. 975 VIII ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας [K. 66; Bl. 92].

Caput IV. *Μετά* cum gen.

Ex Tych Mommseni dissertationibus (Frcf. 1874. 1876. 1879) μετά praepositionem in Graecorum litteris apud solos fere scriptores orationis pedestris, σύν apud poetas et Xenophontem inveniri notum est; ac Momms. ipse iam l. c. 1874 p. 7

---

*) Sequor hic Dobr. Pos: Dind. qui recte acc. pro codicum gen. ex schol. annotatione restituerunt.

Aristophanem hic quoque propius ad usum prosaicorum quam poetarum accedere docuit: nam *μετά* in eius fabulis octogies quinquies, *σύν* bis et vicies occurrit. Diligentius igitur notiones praepositiones *μετά* examinantibus simul eos locos quibus usurpatur praep. *σύν* affere liceat.

§ 1.

Ac primum quidem utraque praepositio localiter de comitibus*) dicitur appositis verbis intransitivis:

a) *σύν* duobus locis:

Lys. 1143. *ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις.*
Ran. 444. *ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραις εἶμι καὶ γυναιξίν.*

b) *μετά* in versibus, qui sequuntur:

Nub. 1006. (*ἀποθρέξει*) *μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου.*
Vesp. 320. *μεθ' ὑμῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους.*
692. *κοινωνῶν . . . τινι τῶν μεθ' εαυτοῦ* (*ὄντων* facile auditur.)
Av. 1428. *μετὰ τῶν γεράνων . . . ἀναχωρεῖ.*
1686. *ἴθι μεθ' ἡμῶν.*
1692. *οὐκ εἶ μεθ' ἡμῶν;*
Lys. 544. *ἰέναι μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἕνεχ'.*
Ran. 1196. *εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.*
Eccl. 543. *ᾤχοντο μετὰ σοῦ.*
1066. *χωρεῖς μετὰ ταύτης.*
1095. *ξυνεισπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.*
1143. *ἴτω μεθ' ἡμῶν.*
Plut. 54. *ἦλθε μετὰ νῷν.*
231. *μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'.*
823. *ἕπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον.*
843. *μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί* (sc. *ὄν*).

Praeterea vero *μετά* cum verbis transitivis coniungitur his locis:

---

*) Tribus locis eodem sensu adhibetur etiam: *ἅμα*:
Vesp. 712 *χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.*
Pac. 727. *ἕπεσθον ἅμ' ἐμοί.*
Ran. 512. *εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί.*

Vesp. 788. *δραχμὴν μετ' ἐμαυτοῦ λαβών.*
1004. *ἄγων (σε) μετ' ἐμαυτοῦ.*
Av. 658. *τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ*
Eccl. 1138. *τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας (ἄγειν).*
(Cf. Bachm. l. c. p. 110).

§ 2.

Quattuor locis *σύν* cum nominibus, quibus res*) significantur, eas indicat res, quas aliquis quodammodo comites secum fert:

Nub. 603. *σὺν πεύκαις σελαγεῖ.*
Vesp. 359. *ξὺν ὅπλοις (ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι σκοπιωροῦνται).*
Lys. 558. *περιέρχονται ξὺν ὅπλοις.*
555. *ἢν παύσωμεν . . . ξὺν ὅπλοισιν (ἀγοράζοντας).*

Hunc intellectum *μετά* uno loco praebet:

Vesp. 349. *κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.*

§ 3.

Deinde utraque praepositio duas res vel personas inter sese conectit (cf. Bachm. l. c. p. 108), ita ut pro *ὁ ἀνὴρ σὺν τῇ γυναικί* etiam dicere liceat *ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή*. Quo sensu semel invenitur *σύν*:

Frgmt. M. 985 I. *(δέχομαι χιλίας δραχμάς) δισχίλιαι γάρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου* [K. 100; Bl. 112].

Eodem modo *μετά* cum nomine suo ad subiectum pertinet:

Equ. 771. *κατακνησθείην . . . . μετὰ τυροῦ.*
Pac. 116. *σὺ μετ' ὀρνίθων προλιπὼν ἐμέ.*
Plut. 891. *ὡς δὴ . . . σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος (διαρραγείης).*
Frgmt. M. 1048 IV *(χύτρας) μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη* [K. 245; Bl. 258].

Uno loco *μετά* cum nomine suo ad dativum apponitur:

Vesp. 1247. *χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρα τε κἀμοὶ μετὰ Θετταλῶν.*

---

*) Semel etiam *ἅμα* hoc modo usurpatur:
Vesp. 246. *ἅμα τῷ λύχνῳ διασκοπῶμεν.*

Ceteris quinque locis, ubi praepositioni eadem vis inest, *μετά* cum genetivo suo partem obiecti efficit (cf. Bachm. l. c. p. 110):

Nub. 1449. *οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον*
μετὰ Σωκράτους καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.

Vesp. 1056. *ἐςβάλλετέ τ'* (sc. *τὰ νοήματα*) *εἰς τὰς κιβωτοὺς μετὰ τῶν μήλων.*

Pac. 1110. *καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβέ.*

Ran. 1513. (*αὐτοὺς*) *μετ' Ἀδειμάντου .... ἀποπέμψω.*

Frgmt. M. 1151. IX. (*δέλφακος*) *ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο μετὰ κολλάβων* [K. 506; Bl. 486].

Σύν igitur summam computat ita, ut — Bachm. verbis utor — „compluria in unum quasi corpus coalescant", *μετά* vero res nonnullas artissime inter conectit imprimis in detestationibus (cf. equ. 771; nub. 1449; pac. 116. 1110. Plut. 891).

§ 4.

Vim auxilii praebet praepositio *σύν* in locutione bis inventa *σὺν* (*τοῖς*) *θεοῖς*:

Vesp. 1085. *ἐωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέραν.*

Ran. 1199. *σὺν τοῖσιν θεοῖς* (... *διαφθερῶ*).

Similis notio interdum etiam praepositioni *μετά* inest; sed cum *σύν* eius personae nomini addatur, quae auxilium fert (*πράσσειν τι σὺν τοῖς θεοῖς* aliquid facere dis adiutoribus), *μετά* praep. in locutione *εἶναι μετά τινος* (stare ab alicuius partibus) eam personam indicat, quae auxilium accipit; qui usus dicendi his locis apparet:

Ach. 661. *τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον ξύμμαχον ἔσται.*

Pac. 765. *χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ* (*καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας*).

Av. 1672. *ἀλλ' ἦν μεθ' ἡμῶν ᾖς.*

Lys. 141. (*σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ*) *μόνη μετ' ἐμοῦ.*

Ran. 782 *μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι σύμμαχοι.*

§ 5.

Respondet inter se *ξὺν νῷ* in versu

Nub. 580 (*ἦν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος*) *μηδενὶ ξὺν νῷ*

et *μετ' ὀξυρεγμίας* quod invenitur:

Frgmt. M. 1143 V *κρῖνον αὐτῇ μὴ μετ' ὀξυρεγμίας* [K. 473; Bl. 473].

§ 6.

Tribus locis, qui omnes in canticis inveniuntur, *σύν* propria vi externam rerum condicionem describit:

Thesm. 101 (*δεξάμεναι*) *λαμπάδα κοῦραι ξὺν ἐλευθέρᾳ,*
πατρίδι χορεύσασθε βοάν.
715. *τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν*
ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;

Av. 1722. *περιπέτεσθε μάκαρι σὺν τύχᾳ.*

Videtur poeta hic adhibuisse *σύν*, ut elatiorem redderet orationem, ubi in trimetro dixisset *ἐπί* (cf. cap. II § 6). Recte annotat Bachm. l. c. p. 109 „simul causalis quidam nexus intercedere cogitatur."

§ 7.

Cum verbis eundi utramque praepositionem valere „una cum" iam vidimus; sin alia verba sequuntur, Aristophanes constanter dixit *μετά*, ut locis qui sequuntur:

Ach. 141. *μετὰ Σιτάλκους ἔπινον.*
249. *θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν.*
277. *ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς.*
1148. (*καθεύδειν*) *μετὰ παιδίσκης ὡραιοτάτης.*
Equ. 229. *κἀγὼ μετ' αὐτῶν χὠ θεὸς ξυλλήψεται.*
590. *μεθ' ἡμῶν στασιάζει.*
597. (*πράγματα*) *ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν.*
1298. *μεθ' ἡμῶν πίεται.*
Nub. 464. *μετ' ἐμοῦ* (*ζηλωτότατον βίον διάξεις*).
475. *συμβουλευσαμένους μετὰ σοῦ.*
Vesp. 786. *μεθ' ἑτέρου λήψομαι.*
1269. *δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.*
Pac. 775. *μετ' ἐμοῦ τοῦ φίλου χόρευσον.*

782. *μετὰ τῶν παίδων χορεῦσαι.*
816. *θεὰ μετ' ἐμοῦ ξύμπαιζε.*
1116. *συσπλαγχνεύετε μετὰ νῷν.*
1132. *πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων.*
1156. *ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν.*
1330. *μετ' ἐμοῦ καλὴ καλῶς κατακείσει.*
Av. 34. *ἀστοὶ μετ' ἀστῶν.*
155. *ὁ μετ' ὀρνίθων βίος.*
196. *κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν.*
660. *παίσωμεν μετ' ἐκείνης.*
739. *μεθ' ἧς ἐγὼ (ἰζόμενος ... ἀναφαίνω).*
753. *μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν βούλεται διαπλέκειν.*
1345. *βούλομαι οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν.*
Lys. 112. *(ἐθέλοιτ' ἂν οὖν) μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;*
349. *φέρειν ὕδωρ πεθ' ἡμῶν.*
438. *οὐ ξυναρπάσει μέσην καὶ σὺ μετὰ τούτου;*
480. *βχσανιστέον τόδε σοι τὸ πάθος μετ' ἐμοῦ 'σθ'.*
904. *κατακλίνηθι μετ' ἐμοῦ.*
1221. *μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.*
Thesm. 432. *μετὰ τοῦ γραμματέως συγγράψομαι.*
Ran. 414. *μετ' αὐτῆς (παίζων χορεύειν βούλομαι).*
697. *μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ (ἐναυμάχησαν).*
Eccl. 123. *(τοὺς στεφάνους περιδήσομαι) χαὐτὴ μεθ' ὑμῶν.*
243. *μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν πυκνί.*
849. *χαχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου.*
Plut. 175. *ὁ Βελονοπώλης δ'οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου* (sc. *κλαύσεται*);
383. *ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων.*
504. *πεινῶσιν μετὰ σοῦ.*
564. *οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ.*
614. *εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων.*
1081. (*οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως*) *εἶναι μετ' αὐτῆς*; (*εἶναι μετά τινος* hic aliter dictum est atque Ach. 661. Pac. 765 etc. cf. § 4.)
Frgmt. M. 981 XXVI. *ἢ δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πορίσειεν* [K. 81; Bl. 91].

§ 8.

Quamvis magnae sint hae significationis varietates, omnes tamen ad unam localem possunt revocari: semper enim *μετά* praep. naturali atque principali vi significat comitatum. Non potest igitur defendi codicum lectio:

Eccl. 964. (*ἐν τῷ σῷ βούλομαι*) *κόλπῳ πληκτίζεσθαι*
μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.

Nam verbum *πληκτίζεσθαι*, quod hic translato sensu de rebus amatoriis dictum eam indicat regionem, quam quis pungendo petit, postulat, ut praepositio aliqua addatur, cui movendi notio inest. Sed *πρός* (quod cum verbo *πληκτίζεσθαι* coniunctum invenitur Dio Cass. 46,18 *πρὸς γυναῖκα ἑβδομηκοντοῦτιν πληκτιζόμενος*, Strab. XI. p. 512 *πληκτιζομένων πρὸς ἀλλήλους ἅμα τε καὶ τὰς συμπινούσας γυναῖκας*) ob leges metricas scribere non possumus quod hic vocula quae iambum efficit poscitur. Quam ob rem placet, quod suspicatus est Dind. *κατὰ τῆς σῆς πυγῆς.* Huius enim praepositionis propria vis est, ut motum in locum inferiorem dirigi indicet.*) Quam notionem hic maxime aptam esse apparet.

---

*) Haec praepositionis *κατά* notio tredecies in Aristophanis fabulis occurrit:

Equ. 1094 *κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ*
ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.
Nub. 177. *κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν.*
Vesp. 7. *κατὰ ταῖν κόραιν τι καταχεῖται γλυκύ.*
355. *ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους.*
712. *κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται.*
1216. *ὕδωρ κατὰ χειρός.*
Av. 20. *κατὰ πετρῶν ἡμᾶς ἄξεις;*
464. *καταχεῖσθαι κατὰ χειρὸς ὕδωρ.*
537. *κατεσκέδασαν θερμὸν τοῦτο καθ' ὑμῶν.*
Lys. 552. *ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν*
καταπνεύσῃ.
1259. *πολὺς δ' ἁμᾶ καττῶν σκελῶν* (*ἀφρὸς*) *ἵετο.*
Ran. 1514. (*αὐτοὺς*) *κατὰ γῆς ἀποπέμψω.*
Plut. 238. *εὐθὺς κατώρυξέν με* (sc. *τὸν πλοῦτον*) *κατὰ τῆς γῆς.*

Occasione usus ceteros locos addo, quibus *κατά* cum gen. exstat:

1) Bis *κατά* praep. de quieto statu dicitur:

Caput V. *Μετά* cum dat.

Μετά cum dat., quod omnino a Graecis non nisi poetice dicitur, Aristophanes, quem prosaicorum, non poetarum rationem sequi iam diximus, consilio vitavit ac duobus modo locis in chori carminibus adhibuit:

Av. 250. *ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται.*

Lys. 1283. (*Νύσιον*) *ὅς μετὰ Μαινάσι Βάκχιος ὄμμασι δαίεται.*

(Av. 250. alludit ad Alcmanis verbum: *ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται*, cf. schol.)

Caput VI. *Μετά* cum acc.

§ 1.

Etiam cum acc. coniuncta *μετά* praepositio apud Aristophanem eam solam habet significationem, quae invenitur apud prosaicos. *Μετά* enim, cum apud poetas reddi possit „in, inter, ad, propter" (cf. Viger. de id. l. gr. p. 639), apud

---

Nub. 188. *ζητοῦσιν τὰ κατὰ γῆς* (quae sub terra sunt).
Ran. 1529. *δαίμονες οἱ κατὰ γαίας* (qui sub terra sunt).

2) Id quod aliquis vovet per *κατά* et genetivum indicatur:
Equ. 660. *τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλιῶν παρῄνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον*

ubi Kockius affert Dem. ep. I; Plut. mor. 294b.

Simili modo dicitur *ὄμνυμι κατά τινος* (iuvare per aliquid) in versu:
Ran. 101. *φρένα οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν.*

3) Quattuor locis *κατά* cum gen. personae valet „contra":
Equ. 347. *δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου.*
627. *ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων.*
808. *κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἰχνεύων.*
Nub. 782. *οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.*

4) Non recte sese habet *κατά*:
Pac. 241. *ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν.*
525. *οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας.* (Dind. vertit „intimo pectore").
Thesm. 60. *κατὰ τοῦ θριγκοῦ* (Brunck vult *διὰ τοῦ θριγκοῦ*).

prosaicos et Aristophanem tantum est „post“. Hoc intellectu praepositio adhibetur de tempore locis qui sequuntur:

Nub. 60. *μετὰ ταῦθ' . . . . (ἐλοιδορούμεδα).*
1131. *μετὰ ταύτην* (sc. *τὴν ἡμέραν*) *δευτέρα.*
1134. *μετὰ ταύτην* (sc. *τὴν ἡμέραν*) *ἔσθ' ἕνη τε καὶ νέα.*
Vesp. 119. *μετὰ τοῦτ' ἐκορυβάντιζ'*
1021. *μετὰ τοῦτο . . . . . κινδυνεύων καθ' ἑαυτόν.*
1243. *μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης . . . δέξεται.*
Pac. 72. *μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρείς.*
665. *μετὰ τὰν Πύλῳ (σπονδῶν φέρουσα . . . κίστην πλέαν).*
899. *μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε.*
Av. 713. *μετὰ ταῦτα φανείς.*
811. *θῦσαι μετὰ τοῦτο.*
1499. *(πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας;) σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.*
Lys. 525. *μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εὐθὺς ἔδοξεν.*
Thesm. 631. *τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;*
655. *μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας.*
Ran. 143. *μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει.*
Eccl. 408. *μετὰ τοῦτον Εὐαίων . . . . (παρῆλθε).*
427. *μετὰ τοῦτο νεανίας (ἀνεπήδησ').*
Plut. 678. *μετὰ τοῦτο . . . (περιῆλθε τοὺς βωμούς).*
697. *μετὰ τοῦτο . . . . γέλοιον ἐποίησα.*
707. *μετὰ ταῦτ' ἐγὼ . . . . ἐνεκαλυψάμην.*
727. *μετὰ τοῦτο . . . . παρεκαθέζετο.*
833. *οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.*
930.*) *μεθ' ἡμέραν.*

---

*) Etiam hic *μετά* naturali vi valere „post“, etiamsi *μεθ' ἡμέραν* vertendum est „interdiu“, docet Kühn. gr. gr. p. 441. Cf. quae Lobeck. affert in paral. gram. graec. p. 62. „Grammaticus Hermanni tradit N. 147.341: *μεθ' ἡμέραν* nunc dici pro interdiu, contra quam ferat propria praepositionis significatio, id autem novatum esse: *οἱ γὰρ παλαιοὶ ῥήτορες νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὅπερ ἐδήλου μετὰ τὴν νύκτα τὴν ἡμέραν. οἱ δὲ μεταγενέστεροι τὸ παρηλλαγμένον ἀεὶ ζητοῦντες τῆς φράσεως καταλιμπάνοντες τὸ νύκτωρ μόνον τιθέασι τὸ μέθ' ἡμέραν.*“

Sic etiam versus:

Vesp. 1037. *φησίν τε μετ' αὐτόν* (sc. *Κλέωνα*) *τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν καὶ τοῖς πυρετοῖσιν*

accipiendi sunt; ubi recte Kock. (Frgmt. com. gr. p. 495) *μετά* c. acc. scribi iussit pro codicum lectione *μετ' αὐτοῦ* (hanc iniuria defendit Bergk. in Mein. Frgmt. com. gr. II. p. 1114 s.) Probabiliter enim Kockius hos vesparum versus de nubibus anno ante doctis intelligit, qua fabula Aristophanes Socratem eiusque discipulos perstrinxerat, postquam iam antea Cleonem (equitibus a. 424) vexavit. Sic dicere poeta potuit: „ait (poeta) se post illum (Cleonem) superiore anno incubos et febres [his enim verbis Socrates et sophistae designantur] aggressum esse.“

§ 2.

Deinde *μετά* praep. cum acc. personae indicat ordinem.

Equ. 765. *βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβακχώ.*

Nub. 30. (*δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ ὀφείλω.*) *τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;*

Thesm. 440. *μετ' αὐτὴν Ξενοκλέης* (*λέγοι*) (cf. Bachm. l. c. p. 14 s.).

Plut. 251. (*τὸν υἱὸν*) *ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.*

§ 3.

Ran. 1026. *εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα* (*νικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους*)

(antea commemorata est fabula quae inscribitur *οἱ ἑπτ' ἐπὶ Θήβας*) nonnulli ut Dind. Reisig. Thiersch. verba *εἶτα μετὰ τοῦτο* non de tempore accipi voluerunt, sed praepositionem hic vim enumerandi habere putarunt, quod Septem adversus Thebas post Persas actae sunt. Idem schol. quoque suadet, *τὸ δὲ εἶτα καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὐ θέλουσιν ἀκούειν πρός τὰς διδασκαλίας ἀλλ ἐν ἴσῳ τῷ καὶ τοῦτο ἐδίδαξα καὶ τὸ ἕτερον.* Sed haec interpretatio Aristophanis rationi prorsus contraria est: nam ex exemplis allatis *μετὰ* praepositionem de numero

non usurpari videmus nisi cum acc. personae; ubi exstat μετὰ τοῦτο vel μετὰ ταῦτα, semper tempus, non ordo significatur. Placet*) igitur quod docet Fritzsch.: Aristophanem hic erravisse, quod ex talibus fontibus hausisset, quibus secunda vel tertia Persarum commissio primam alterius fabulae (Septem adv. Theb.) editionem tempore secuta commemorata erat. Qua interpretatione accepta μετὰ τοῦτο etiam hic de tempore intelligendum est.

*) Brunckius κατὰ ταῦτ' suspicatus hunc locum mutatione sanare conatus est. Sed quid sibi velit coniectura κατὰ ταῦτα non facile intelligitur utrum „eodem tempore" an „eodem consilio"? Utraque praepositionis notio apud Aristophanem exstat: sed ubi κατά cum acc. temporaliter sumitur, substantivum semper sequitur, quo longius temporis spatium indicatur ut:

καθ' ἡμέραν Equ. 1101. 1126. Nub. 1287.
κατὰ νύκτα Frgmt. M. 1168 II. (K. 561; Bl. 554)
κατ' ὀρθόν Vesp. 772.
κατὰ μῆνα Nub. 756. Plut. 596.
κατὰ σκότον Eccl. 288.

Ad terminum vero significandum, ad quem spectans aliquis quid facit, κατά cum acc. apud Aristophanem non admittitur nisi cum acc. τί: κατὰ τί: Nub. 239, Pac. 192, Av. 916, Eccl 543, 559, 604. Ceterae praepositionis κατά acc. coniunctae notiones, quae apud Aristoph. occurrunt, ad explanandam Brunckii coniecturam non aptae sunt; nam

1) praepositio de loco usurpatur Ach. 195. 202. 250. 727. 942. 1174; Equ. 1354; Nub. 158. 1003; Vesp. 361. 398. 1180. 1181; Pac. 88. 827. 832. 1050; Av. 238. 240. 698. 1014. 1051. 1178. 1208. 1210; Lys. 261. 558. 999; Thesm. 402. 578. 783. 993. 1173. 1180. 1226; Ran. 219. 793. 1212; Eccl. 100 (apud Blaydes 83). 557. 693; Plut. 367; Frgmt M. 1104 I. 1108 I. 1109 II. (K. 379. 387. 388; Bl. 379. 396. 394).
2) κατά redditur „secundum": Ach. 591. 622. 1000; Equ. 147. 499. 549; Nub. 619. 626. 651. 971; Vesp. 1062; Av. 544. 545. 807. 910. 914. 919. 1650; Thesm. 134; Ran. 109. 463. 500. 1162; Eccl. 114. 153. 216. 688. 759. 920. 944. 987. 988. 1013. 1077. 1089; Plut. 523; Pac. 762. 941. 1088; Frgmt. M. 1180 XVII. 1082 VII. (K. 599. 326; Bl. 610. 315).
3) praep. rationem vel modum indicat et interdum cum nomine suo pro adverbio positum est (ut καθ' ἡσυχίαν = ἡσυχῇ): Equ. 1370; Nub. 741; Vesp. 702. 718; Pac. 133. 941; Av. 451; Lys. 1224; Thesm. 525; Eccl. 48; Plut. 912.

Caput VII. *Παρά* cum gen.

De *παρά* praepositione, cuius notiones examinantes simul praepositionem *ἀπό* tractabimus Ammonius Alexandrinus p. 20 (ed. Valcken.) haec dicit: *ἀπὸ καὶ παρὰ διαφέρουσι. ἡ μὲν γὰρ ἀπὸ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων οἷον ἀπ' Ἀθηνῶν ἡ δὲ παρὰ ἐπὶ τῶν ¦ ἐμψύχων οἷον παρὰ τοῦ Σωκράτους.* Quam legem a poetis non semper observatam Aristophanes in praep. *παρά* semper sequitur, in praep. *ἀπό* interdum neglegit. *Παρά* enim 63 locis, ubi cum gen. coniunctum est, genetivum personae sibi ascivit (equ. 802 *παρὰ πόλεων δωροδοκῇς* per personae fictionem dictum est); *ἀπό* vero 120 locis cum nominibus rerum, duodecies (Nub 585. Vesp. 76. Av. 320. 376. 382. 833. Thesm. 1039. Lys. 406. 997. Plut. 576. Frgmt. M. 1005 I II 9 (K. 149—150; Bl. 158): M. 1165 VIII (K. 549; Bl. 539) cum genetivo personae invenitur.

At conferamus iam singulas duarum praepositionum notiones:

§ 1.

Primum *παρά* de loco dictum cum verbis eundi simil. unde aliquis veniat exprimit:

Ach. 61. *οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως.*
134. *προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.*
Av. 795. *παρ' ὑμῶν ἀνέπτατο.*
1172. *(τῶν θεῶν τις) τῶν παρὰ τοῦ Διός (εἰσέπτατ').*
1201. *(λέγειν ἐχρῆν ὁπόθεν πέτει.) παρὰ τῶν θεῶν.*
1230. *πέτομαι παρὰ τοῦ πατρός.*

---

4) Aristoph. praepositione ad comparationem utitur: Nub. 534. *Ηλέκτραν κατ' ἐκείνην* (ut El. illa); Vesp. 531 *κατὰ τὸν νεανίαν* (ut iuvenis), Av. 1001 *ἀήρ ἐστι κατὰ πνιγέα* (ut furnus).

5) vis distributiva invenitur: Vesp. 1107; Av. 564. 996. 1079; Ran. 802. 1198. 1313. 1407; Eccl. 837; Plut. 1031; Frgmt. M. 974. VII. (K. 79; Bl. 82).

6) pronomine reflexivo apposito *κατά* aliquem solum esse indicat: Ach. 1019; Equ. 506. 513; Nub. 194. 1263; Vesp. 786. 1021. 1493.

7) cum nominibus numeralibus *κατά* praep. valet „ad" vel „circiter": Vesp. 669. 716; Thesm. 811.

1533. (ἥξουσι) πρέσβεις παρὰ τοῦ Διός.
1588. (ἥκομεν) παρὰ τῶν θεῶν.
Lys. 613. ἥξει παρ' ἡμῶν.
Eccl. 48. (δοκεῖ) παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.
1073. γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων.
Plut 356. ἥκεις .... παρὰ τοῦ θεοῦ (Bachm. l. c. p. 130 s).
521. ἥκων .... παρ' ἀπίστων ἀνδραποδιστῶν.

Pro περί legendum esse παρά Dindorfio assentior:
Eccl. 522. (πόθεν ἥκεις;) οὔ τοι παρά του μοιχοῦ γε φήσεις.

Sensum simillimum praebet ἀπό:
Ach. 636. ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις.
Vesp. 657. τὸν φόρον .... ἀπὸ τῶν πόλεων προσιόντα.
1401. ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας.
Pac. 839. ἀπὸ δείπνου τινὲς .... (βαδίζουσ').
Av. 140. ἀπιόντ' ἀπὸ γυμνασίου.
320. ἀπ' ἀνθρώπων ἀφῖχθαι πρεσβύτα δύο.
409. πόθεν; σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.
1119. ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος.
1517. μηρίων ἄπο (ἀνῆλθεν κνῖσα).
Lys. 984. ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας.
1073. ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις (χωροῦσ').
Thesm. 395. εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων.
495. ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιών.
1169. ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν.
Eccl. 627. ἀπιόντες ἀπὸ τοῦ δείπνου.
694. τοῖς ἀπὸ δείπνου (sc. ἐρχομένοις) λέξουσι.
Plut. 1040. ἔοικε δ'ἀπὸ κώμου βαδίζειν. (cf. cap. III §. 2a.)

§ 2.

Cum verbis accipiendi, sumendi, discendi, similibus, quae simul vim accipiendi continent, παρά unde aliquid accipiatur significat his 37 locis:

Ach. 386. λαβὲ .... παρ' Ἱερωνύμου.
Equ. 802. δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων.
959. παρ' ἐμοῦ δέ τουτονὶ λαβών.

1190. *λαβέ νυν πλακοῦντος πίονος παρ' ἐμοῦ τόμον.*
παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον τὸν πλακοῦντα τουτονί.
Nub. 412. *ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν.*
459. *ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ.*
840. *τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;*
886. *μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν.*
Vesp. 56. *μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα.*
102. *παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.*
680. *παρ' Εὐχαρίδου ... τρεῖς γ' ἄγλιθας μετέπεμψα.*
785. *τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι; παρ' ἐμοῦ.*
1281. *μαθόντα παρὰ μηδένος.*
Pac. 261. *οὔκουν παρ' Ἀθηναίων μεταθρέξεις ταχύ;*
386. *εἴ τι κεχαρισμένον χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκώς.*
Av. 47. *παρ' ἐκείνων πυθέσθαι.*
377. *παρὰ μὲν οὖν φίλου .... μάθοις ἄν.*
378. *παρ' ἀνδρῶν γ' ἔμαθον ἐχθρῶν.*
690. *ἀκούσαντες .... παρ' ἡμῶν.*
982. *(χρησμὸς) ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην.*
1213. *σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν.*
1543. *ἥν γ ἣν σὺ παρ' ἐκείνου παραλάβῃς.*
Lys. 532. *παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβών.*
562. *ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραὸς* (sc. *ἐωνημένον*).
603. *ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.*
1056. *ὅστις ἂν νυνὶ δανείσηται παρ' ἡμῶν.*
1206. *ἔστι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν πυρίδια.*
Thesm. 4. (*οἷόν τε*) *παρὰ σοῦ πυθέσθαι ποῖ μ' ἄγεις;*
22. *πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ ἐμοῦ.*
Ran. 251. *τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω.*
896. *παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ.*
1013. *παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο.*
Plut. 164. *παρὰ σοῦ λαβών.*
594. *παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι.*
829. *παρὰ τοῦ πατρὸς* (*λαβών*).
884. (*πριάμενος*) *τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου.*

Frgmt. M. 957. XV. *ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του* (sc. *λαβὼν*) *φέρω* [K. 25; Bl. 28].

Non differt ab hac notione praepositionis *παρά* usus praep. *ἀπό* locis qui sequuntur:

Vesp.*) 670 (*δωροδοκοῦσιν*) *ἀπὸ τῶν πόλεων.*
1282. *ἀπὸ σοφῆς .... φύσεος ἐκμαθεῖν.*
Av. 376. *ἀπ' ἐχθρῶν .... πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.*
382. *μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.*
Lys. 584. *κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας.*
Frgmt. M. 958 XIX *ἀφ' οὗ τὸ κωμῳδικὸν μορμολυκεῖον ἔγνων* [K. 31; Bl. 34].

§ 3.

Interdum *παρά* c. gen. verbo *εἶναι* ita coniungitur, ut *εἶναι παρά τινος* idem sit, quod latine dicitur praeberi ab aliquo; tres sunt huiusmodi loci:

Nub. 431. *ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν.*
Thesm. 183. *τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι*;
Plut 532. *παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὔπορα πανθ' ὑμῖν.*

Par exstat numerus locorum, quibus eodem intellectu usurpatur *ἀπό*:

Av. 708. *πάντα δὲ θνητοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων.*
Lys. 138. *ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι.*
398. *τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκολάσματα.*

§ 4.

Hae significationes utrique praepositioni insunt; restat; ut quomodo altera ab altera distet, quaeramus. De praepositione *παρά* dicenda sunt haec:

1) *παρά* eam indicat personam, quae auctor alicuius rei est:

Frgmt. M. 1033 XVI. *Ἀλλ' εἶ σορέλλη. ....*
ἰδοῦ, σορέλλη, τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.
..... σὺ καταπλιγήσει τῷ χορῷ.
τὸ καταπλιγήσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων
ἀποβύσεταί σοι ταῦτά πῃ τὰ ῥήματα.
παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τἀποβύσεται.
[K. 198; Bl. 213].

---

*) Bachm. l. c. p. 130 hic non inepte Hamak. coniecturam *παρὰ των πόλεων* accipiendam esse docuit; urbes enim humana quasi specie induci. cf. vv. 670. 671.

2) praeposiiione is significatur, cuius nomine, voluntate, iussu aliquis quid dicit, nuntiat sim.:

Ach. 1057. *δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι.*

Av. 608. *προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη. παρὰ τοῦ; παρ' ὅτου;*

692. *παρ' ἐμοῦ κλάειν εἴπητε (Προδίκῳ).*

3) cum genetivo pronom. reflex. *παρά* aliquem aliquid sua sponte facere exprimit:

Equ. 869. *ἔδωκας ἤδη τουτῳί κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ;*

Av. 608. *(προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη) παρ' ἑαυτῶν.*

4) semel *παρά* pro *ὑπό* ponitur cum verbo passivo, ut non modo bellum ab aliquo geri, sed etiam omnia quae opus sunt ad bellum gerendum praeberi dicatur:

Ach. 226. *οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἐχθοδοπὸς αὔξεται.*

5) Uno loco Aristophanes per *παρά* eum indicat, cuius aliqua res est:

Vesp. 1159. *ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε*
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;

6) praepositio articulo *τά* praeposito cum gen. pronom. person. valet: „quod ad me (te, nos, vos) attinet“:

Lys.*) 243. *σὺ μὲν βάδιζε καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει.*

Thesm. 1170. *τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα.*

§. 5

Ἀπό praepositio has intellectus varietates praebet:

1) proprio sensu *ἀπό* localiter sumendum est pro „a“ vel „ex“:

Nub. 392. *σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουί οἷα πέπορδας.*

768. *τὴν λίθον ἑόρακας, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσιν;*

---

*) sic codd.; Reisig. Dind. Hirschig. Mein. alii scripserunt *τὰ παρ' ὑμῖν*, non recte ut opinor, quod codicum lectio ne minimam quidem intelligendi difficultatem praebet. Lys. 172. *ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἡμῖν πείσομεν* et Plut. 1149. *τὰ παρ' ὑμῖν ἐστιν βελτίω πολὺ* praepositio *παρά* cum dat. simpliciter ea significat, quae apud vel circa nos sunt. In versibus vero Lys. 243 et Thesm. 1170 *παρά* cum gen. de opibus accipiendum est: quod ad nos (vos) pertinet i. e. quantum a nobis (vobis) dependet.

Vesp. 700. ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς.
Vesp. 1032. } δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες
Pac. 755. } ἔλαμπον.
Ran. 121. μία (sc. ὁδός) μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου·
Frgmt. M. 1071 IV. κἀπὸ τῆς Λιτρέφους τραπέζης [K. 307; Bl. 309].

2) de tempore ἀπό usurpatur, ut temporis punctum a quo aliquid incipit, significetur:

Nub. 431. τὸ λοιπόν γ' ἀπὸ τουδί.
Vesp. 100. ἀφ' ἑσπέρας.
218. ἀπὸ μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ' ἀεί.
1031. ἀπ' ἀρχῆς.
Pac. 84. ἀπ' ἀρχῆς.
Av. 485. καλεῖται Περσικὸς ὄρνις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ ἐκείνης.
920. ἀπὸ πόσου χρόνου;
1518. ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου.
Ran. 948. ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν.
1030. ἀπ' ἀρχῆς.
Plut. 968. ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς ... ἤρξατο βλέπειν.
1113. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξ ἀρχῆς βλέπειν.
1173. ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος .... ἤρξατο βλέπειν.

3) Motus, qui a loco superiore ortus ad locum inferiorem dirigitur, praepositione ἀπό his locis indicatur:

Ach. 262. θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους.
584. φέρε νυν ὑπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.
Equ. 312. κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκοπῶν.
Nub. 173. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ... γαλεώτης κατέχεσεν.
226. ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς.
1273. ἀπ' ὄνου καταπεσών.
Vesp. 1370. ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών.
Pac. 822. ἀπὸ τοὐρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ.
Av. 674. (ἀπολέψαντα) ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα.
840. κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος.
Lys. 679. ἃς Μίκων ἔγραψ' ἀφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν.
1083. ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων (θαἰμάτι' ἀποστέλλοντας).

Thesm. 261. *λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος.*
Ran. 1354. *δάκρυά τ' ἀπ' ὀμμάτων (ἔβαλον).*

4) Tricies *ἀπό* aliquem ab aliquo loco vel aliqua re abstineri, removeri, auferri, abire simil. exprimit:

Ach. 864. *οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;*
1023. *ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.*
Equ. 20. *ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.*
728. *οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;*
744. *ἀπ' ἐργαστηρίου (τήν χύτραν) ὑφειλόμην.*
1159. *ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί.*
1296. *οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ τῆς σιπύης.*
Nub. 278. *ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος* (sc. *ἀρθῶμεν*)
1254. *(οὔκουν .... ἀπολιταργιεῖς) ἀπὸ τῆς θύρας;*
1296. *οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας;*
Vesp. 51. *ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται.*
456. *παῖε .... τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.*
601. *σκέψαι δ'ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις.*
883. *ἀπὸ τῆς ὀργῆς (τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι).*
Pac. 159. *ἴει σαυτὸν θαρρῶν ἀπὸ γῆς.*
162. *ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,*
163. *ἀπὸ δ' ἡμερινῶν σίτων, πάντων.*
1053. *κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.*
1221. *ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.*
Av. 893. *ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα.*
Lys. 539. *ἀπαίρετ' .... ἀπὸ τῶν καλπίδων.*
719. *(ἀποσχεῖν αὐτὰς) ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν.*
1001. *ἀπῆλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.*
Thesm. 691. *(τὸ παιδίον) ἐξαρπάσας μοι ... ἀπὸ τοῦ τιτθίου.*
827. *ἀπὸ τῶν ὤμων (ἔρριπται τὸ σκιάδειον).*
Ran. 852. *ἀπὸ τῶν χαλαζῶν ... (ἄναγε σεαυτὸν ἐκποδών).*
962. *ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας.*
Plut. 66. *ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.*
604. *ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.*
678. *(ἀφαρπάζοντα τὰς ἰσχάδας) ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς.*

Uno loco *ἀπό* praegnanti quadam brevitate cum verbo *εἶναι* valet „abesse a, procul esse a“:

Pac. 601. *ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν (... ἥδε)*;

5) Deinde *ἀπό* praep. unde aliquis orationis vel actionis initium faciat his 5 locis significat:

Vesp 548. *ἀπὸ βαλβίδος ... ἀποδείξω.*

846. *ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.*

Lys. 1000. *γυναῖκες .... ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος ἀπήλαον τὼς ἄνδρας.*

Ran. 1200. *ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ, ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;*

Frgmt. M. 1201 CVI *ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κιναβευμάτων* [K. 699; Bl. 892].

6) Interdum per *ἀπό* et genetivum ea res vel persona significatur, ex qua aliquid nascitur vel oritur, ut:

Vesp. 1253. *ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται .... (θυροκοπῆσαι).*

Lys. 406. *τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλεύματα* (nascuntur ab illis consilia).

Lys. 997. *ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν; ἀπὸ Πανός;*

Eccl. 918. *τὸν ἀπ' Ἰωνίας τρόπον.*

Plut. 562. *ἀπὸ τοῦ λιμοῦ .... τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις* (efficis, ut a fame gracilitas nascatur).

Hic addo etiam:

Plut. 100. *ἴστον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ.*

Nam *τἀπ' ἐμοῦ* est *τὰ ἀπὸ ἐμοῦ* (non, ut Dindorfius voluit, *τὰ ἐπὶ ἐμοῦ*), quae locutio „complectitur omnia quae sunt in homine et ab eo exeunt, verba, sensus, facta“ (cf. Kühn. gr. gr. II p. 396).

7) In his sex versibus *ἀπό* verti potest „propter“:

Equ. 788. *ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.*

Av. 151. *βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.*

1702. *κἀπὸ τῶν ἐγγλωτογαστόρων ἐκείνων ... τῆς Ἀττικῆς ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται* (propter illos homines).

Thesm. 1039. *ἀπὸ δὲ συγγόνων ἀλλ' ἄνομα (πάθεα πέπονθα)* haec verba ad Eurip. Andromedam alludunt, quam propter Cassiopeae matris superbiam summa mala perpessam esse notum est).

Frgmt. M. 1165 VIII. *ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταῦτα* [K. 549; Bl. 539].

K. 278, Bl. 280. *ἔστιν γὰρ ἡμῖν .... ἀπὸ συμβόλων* (omisit hoc frgmt. Mein.)

8) Cum verbis cognoscendi, intelligendi, docendi, computandi *ἀπό* praep. unde quis argumentum capiat sexies significat:

Equ. 427. *ἀτὰρ δῆλόν γ' ἀφ' οὗ ξυνέγνω.*

Nub. 385. *ἀπὸ σαυτοῦ 'γώ σε διδάξω.*

Vesp. 76. *ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.*

656. *πρῶτον μὲν λόγισαι .... ἀπὸ χειρός.*

Eccl. 780 *γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν.*

Plut. 576. *(σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα) ἀπὸ τῶν παίδων.*

9) 17 locis *ἀπό* indicat, unde aliquis aliquid desumat, victum paret, emat simil.

Ach. 999. *ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμέ.*

Equ. 538. *ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων,*
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας.

Vesp. 300. *ἀπὸ γὰρ τοῦδέ με τοῦ μισθαρίου*
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ καὶ ξύλον.

661. *ἀπό τούτου νυν κατάθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς.*

Pac. 850. *ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.*

1205. *ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα κἀκερδάναμεν (ταυτί σοι φέρομεν).*

Av. 1434. *(ἔστιν ... ἕτερα ἔργα) ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν.*

Lys. 329. *(ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν) ἀπὸ κρήνης.*

496. *πολεμητέον ἔστ' ἀπὸ τούτου* (sc. *τοῦ ἀργυρίου*).

1207. *ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος.*

Ran. 943. *ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν* (sc. *τὴν τέχνην*).

1301. *οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,*
σκολίων Μελήτου, καρικῶν αὐλημάτων,
θρήνων, χορείων.

Eccl. 599. *ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς.*
664. (*φρασάτω μοι ... πόθεν ἐκτίσουσιν.*) *ἀπὸ τῆς μάζης ἧς σιτεῖται.*
Plut. 377. *τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ* (*ἐθέλω διαπρᾶξαι*).
569. *πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν.*
890. *ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ .... δειπνήσετον.*

10) Tribus locis praepositio totum vel multitudinem significat, ex qua aliquis est:
Av. 833. *ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ.*
Ran. 762 *ἀπὸ τῶν τεχνῶν* (ex artibus) *ὅσαι μεγάλαι καὶ δεξιαὶ τὸν ἄριστον ὄντα*
Frgmt. M. 1005. I. II. v. 2. *ἕν' ἀφ' ἑκάστης τῆς τέχνης εἱλόμεθα.*
v. 9. (*Σαννυρίων*) *ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν, ἀπὸ δὲ τραγικῶν χορῶν Μέλητος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων Κινησίας* [K. 149. 150; Bl. 158].

11) Semel denique *ἀπό* idem valet, quod Romanorum praepositio „a, abs" in locutione illa Caesari usitatissima „ab itinere aliquid facere":
Vesp. 103. *ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας* (statim a cena.).

Caput VIII. *Παρά* cum dat.

Παρά cum dat. has tres intellectus varietates praebet:

§ 1.

1) De loco dictum *παρά* cum dat. valet „apud", „haud procul a":
Ach. 604. *ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι* (sc. *μισθοφοροῦντας*).
903. *ὅτι παρ' ἁμῖν μή 'στι, τᾷδε δ' αὖ πολύ.*
980. *οὐδὲ παρ' ἐμοὶ ... τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται.*
Equ. 536*) *ὃν* [*Κρατῖνος*] *χρῆν θεᾶσθαι παρὰ τῷ Διονύσου.*
672. *ἥσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;*

*) sic scribendum esse contra codd. (qui praebent *Διονύσῳ*) Elmsl. recte suspicatus est; cf. ad h. v. Kock.

Nub. 112. εἶναι παρ' αὐτοῖς φασιν ἄμφω τὼ λόγω.
766. παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον (ἑόρακας).
Vesp. 278. πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν.
611. καθεζομένη παρ' ἐμοί.
808. (ἀμὶς μὲν ....) παρὰ σοὶ κρεμήσεται.
1197. παρ' ἀνδράσι ξένοις πίνων.
Pac. 165. ἐν Πειραεῖ παρὰ ταῖς πόρναις.
854. παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν.
1207. καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ' εἴσιτε.
Av. 167. ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἢν ἔρῃ.
326. κἀστὸν ἤδη που παρ' ἡμῖν; εἰ παρ' ὑμῖν' εἴμ' ἐγώ.
330. ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν.
598. κοὐκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν.
728. (καθεδούμεθ' ἄνω) παρὰ ταῖς νεφέλαις.
761. ἀτταγὰς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
765. φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν.
1087. ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.
1405. παρ' ἡμῖν οὖν μένων.
Lys. 172. ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἁμῖν πείσομεν.
174. τἀργύριον τὤβυσσον ᾖ παρὰ τῷ σιῷ.
453. παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι.
Thesm. 479. ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ καθεῦδεν.
Ran. 910. μώρους λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
Eccl. 628. κοὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν.
682. στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ.
689. οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν.
697. παρ' ἐμοὶ δ' ἑτέρα (φήσει τις sc. κάθευδε).
701. καθεύδειν παρ' ἐμοί.
723. παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι.
870. (δέδοικα ... μὴ ... παρὰ τῇ στρατηγίδι (προσποιῇ τῶν χρημάτων).
894. παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.
938. ἐξῆν παρά τῇ νέᾳ καθεύδειν.
1039. παρὰ σοὶ καθεύδειν.
1050. παρ' ἐμοὶ καθεύδειν.
Plut. 112. παρ' ἡμῖν ἦν μένῃς.

393. καὶ ποῦ 'στιν; παρ' ἐμοί· παρὰ σοί; πάνυ.
Πλοῦτος παρὰ σοί;
559. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες (εἰσίν),
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοί καὶ σφηκώδεις.
589. τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.
742. οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ.
1046. παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν.
1120. εἶχον παρὰ ταῖς καπηλίσιν (πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν).
1149. τὸ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστι βελτίω πολύ.
Frgmt. M. 995. I. ὑπαλειφόμενος παρ' ἰατρῷ.
1005 I. II. v. 6 (εἰσὶ γάρ τινες) ἄνδρες παρ' ὑμῖν ᾀδοφοῖται.
1121 XIII. (ἔστι τις πονηρὸς τοξότης) ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ὑμῖν τοῖς νέοις.
[K. 129. 149--150. 411; Bl. 136. 158. 423].

Omnibus his locis παρά cum dat. personae coniunctum est; duobus locis etiam dat. rei sequitur: uterque vero ex alio poeta petitus est:

Pac. 1298. (ἀσπίδι) ἣν παρὰ θάμνῳ (κάλλιπον) (ex Archilochi carminibus).
Ran. 1309. ἀλκύονες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσας κύμασι στωμύλλετε (ex Eur. Iph. Aul.)

§ 2.

Deinde παρά invenitur pro latino „penes“:

Ach. 903. (ποῦ 'στιν sc. ἡ δίκη;) παρὰ τοῖσι θεοῖς.
Av. 603. πῶς δ' ὑγιείαν δώσουσ' αὐτοῖς οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;

§ 3.

Tum παρά praepositio valet „apud“, ita vero ut non tam de loco quam de sententia et iudicio alicuius cogitandum sit:

Vesp. 1049. ὁ δέ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρά τοῖσι σοφοῖς νενόμισται.
1089. παρὰ τοῖς βαρβάροισι (. . . . καλεῖσθαι).
1462. πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσιν (τυχών).

Av. 756. ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν .... καλά.
758. τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν.
768. παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν.
1278. οὐκ οἶσθ', ὅσην τίμην παρ' ἀνθρώποις φέρει.
Lys. 11. παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσιν νενομίσμεθα (εἶναι πανοῦργοι).
854. (οὐ γὰρ ἀκλεὲς τοὔνομα) τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν.
Eccl. 485. (ἡμῖν δ'ἂν αἰσχύνην φέροι) παρὰ τοῖς ἀνδράσιν.
582. τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.
655. ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ.

Caput IX. Παρὰ cum acc.

Si praepositionem παρά accusativus sequitur, non modo substantiva, quibus personae, sed etiam ea quibus res indicantur apposita sunt.

§ 1.

De loco παρά cum acc. primum ad exprimendum statum quietum adhibetur:

1) pro „apud“ vel „ad“:

Vesp. 392. κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι.
394. παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω.
1083. στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων.
1108. οἱ δὲ παρὰ τοὺς ἕνδεκα (δικάζουσιν).
Pac. 726. (πῶς ... καταβήσομαι;) τῇδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.
1269. (παιδίον) παρ' ἐμὲ στάν.
Av. 244. οἵ θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας (ἐμπίδας κάπτεθ').
631. παρ' ἐμὲ θέμενος λόγους δικαίους.
774. ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμόν.
Lys. 634. ὡδέ θ' ἑστήξω παρ' αὐτόν.
835. (ποῦ δ'ἐστίν;) παρὰ τὸ τῆς Χλόης.
1122. στῆτε παρ' ἐμὲ πλησίον.

1275. ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα καὶ γυνὴ στήτω παρ' ἄνδρα.
1302. τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.
1309. (ταὶ κόραι) παρ τὸν Εὐρώταν (ἀμπάλλοντι).
Thesm. 489. (ἐρείδομαι) παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ.
Ran. 162. οὗτοι . . . . ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν (οἰκοῦσιν).
194. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ; παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον.
1068. παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.
1378. παρίστασθον παρὰ τὼ πλάστιγγ'. ἰδού.
Eccl. 617. αἱ φαυλότεραι . . . . παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται.
685. ἐς τὴν παρὰ ταύτην (sc. στοιάν).
737. ἴστω παρ' αὐτὴν (sc. τὴν χύτραν).
Plut. 795. ἔνδον γὲ παρὰ τὴν ἑστιάν (δέξομαι τὰ καταχύσματα).
Frgmt. M. 996 III*) μεθύων ἥμει παρὰ τοὺς ἀρχηγέτας.
1132 I. (γυναῖκα ζητοῦντες) ἥν φασιν εἶναι παρά σε. [v. 126. 451; Bl. 127. 447.]

2) pro „iuxta" vel „secundum":
Ach. 72. παρὰ τὴν ἔπαλξιν . . . . κατακείμενος.
996. παρὰ τόνδε (τὸν ὀρχὸν) νέα μοσχίδια συκίδων (ἐλάσαι).
Nub. 326. ὡς οὐ καθορῶ. παρὰ τὴν εἴσοδον (sc. εἰσί).
Av. 145. (πόλις) παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν. μηδαμῶς ἡμῖν γε παρὰ θάλατταν.
Vesp. 1520. παρὰ ψάμαθον καὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο (πηδᾶτε).

§ 2.

Deinde duplici modo παρά terminum alicuius motus indicat:

1) appositis verbis eundi, ducendi, mittendi simil. παρά latine vertendum est „ad". Omnibus huius modi locis prae-

---

*) ἥμει coniecit Mein. pro codd. scriptura ἡμεῖς; Blayd. scribi vult ἥει, quam coniectunam si acceperis, hunc locum de motu accipias et exemplis § 2, 1 allatis addas necesse est.

positionem substantiva sequuntur, quibus personae significantur:

Nub. 854. παρελθών . . . . παρὰ τοὺς γηγενεῖς.
Pac. 884. ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.
Av. 46. ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστι παρὰ τὸν Τηρέα.
844. (κήρυκα πέμψον) παρ' ἀνθρώπους.
846.*) οἴμωζε παρ' ἔμ' (sc. ἐλθών).
992. 1039. ἥκω παρ' ὑμᾶς.
1267. τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς οἰχόμενον.
Eccl. 695. δεῦρο παρ' ἡμᾶς.

2) cum verbis ponendi, παρά praep. valet „iuxta" duobus loci sconiunctum cum nominibus, quibus res indicantur:

Av. 402 (τὸν θυμὸν κατάθου . . . .) παρὰ τὴν ὀργήν.
Plut. 1153. παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με.

§ 3.

Metaphorice παρά usurpatur pro „praeter" in locutione:
Nub. 698. Vesp. 1166. Pac. 110. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα
et in versu:
Pac. 794. παρ' ἐλπίδας (praeter spem).

§ 4.

Παρά cum nomine suo adverbii vice fungitur:
Plut. 445. δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ (ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ').

§ 5.

Semel παρά praep. vicissitudinem indiact:
Ran. 642. πληγὴν παρὰ πληγήν (alternis ictibus).

§ 6.

In avium versu 390 codicum lectio:

παρ' αὐτὴν (τὴν χύτραν ἄκραν ὁρῶντες)

corrupta est: nam primum παρά, cum de motu dictum valet „ad", postulat ut sequatur nomen personae (cf. 32, 1), deinde

---

*) cf. ad hunc locum Kock; minime probabilia sunt quae proposuerunt Blayd. in ed sua et Brunck., cf. ed. Bekk. IV p. 189.

verba ὁρᾶν, βλέπειν, simil. ut sibi proprias praepositiones requirunt*) πρός vel εἰς (cf. cap. XV § 3). Itaque scribendum esse arbitror πρὸς αὐτήν pro παρ' αὐτήν.

De versu

Av. 33. παρέβαλέ τ' ἐμὲ παρὰ γένος ἀνόσιον

recte ut videtur Dind. iudicat cum dicit: „vereor ne haec quidem antiquitus interpolata sint verbis poetae ex parte deletis.“ Cuius rei indicia sunt et vitia metrica et inusitata constructio παραβάλλειν τινὰ παρά τινα (quam omnes praebent codd.) Plerumque enim dicitur παραβάλλειν τινί vel πρός τινα.

Cap. X. Περί cum gen.

De περί praepositione cum gen. coniuncta haec dicenda sunt:

§ 1.

Περί cum verbis dicendi, consulendi, docendi, scribendi, audiendi simil. id indicat, ad quod actio aliqua pertinet. Huius modi sunt locutiones quae sequuntur:

1) περί praep. cum verbis intransitivis coniuncta est, quibus notio loquendi, cogitandi, audiendi inest:

a) sequitur genet. rei:

λέγειν Ach. 39. 449. Nub. 159. Vesp. 343. Av. 23. 25. 1101. Ran. 1426. 1436.
φράζειν Equ. 514. Lys. 1009. Ran. 65.
στενολεσχεῖν Nub. 320.
ἀντιλογεῖν Vesp. 546.
προλέγειν Av. 596.
ὀμνύναι Lys. 190.
ἀγγέλλειν Lys. 1235.
πρυτανεύειν Ach. 60.
ἀκούειν Nub. 739. Av. 690.
φροντίζειν Nub. 736.
διακρίνειν Av. 719.
δοκεῖ μοι Av. 1631.
προβάλλεσθαι Nub. 490.
θορυβεῖν Equ. 666.
ᾄδειν Pac. 1303.
ἐπιγλωττεῖν Lys. 37.
λαλεῖν Lys. 627.
δημηγορεῖν Eccl. 400.
πρεσβεύειν Av. 1588.
μανθάνειν Nub. 638. 639. 681.
δικάζειν Vesp. 767.
βουλεύεσθαι Lys. 14. 513.
μέλει μοι Lys. 502.

*) eandem ob causam etiam Vat. scriptura ἐπί defendi nequit.

b) praepositio genet. **personae** sibi ascivit:

λέγειν Av. 1675. ἔρεσθαι Pac. 105.
ἀκούειν Thesm. 577. ἐκκλησιάζειν Thesm. 83.
χρηματίζειν Thesm. 377.

2) si praepositionem verba docendi vel persuadendi sequuntur, semper gen. **rei** invenitur:

διδάσκειν Nub. 382. ἀναδιδάσκειν Plut. 563.
ἀποδεικνύναι Vesp. 548. ἐλέγχειν Plut. 574.
μεταπείθειν Ach. 627.

3) περί cum substantivis vel adiectivis vel articulo coniunctum est:

a) c. gen. **rei**:

χρησμός Equ. 1004—1007. 1027. 1063.
ἐνύπνιον Vesp. 29.
μνημόσυνον Vesp. 559.
τὰ περὶ διαλλαγῶν Lys. 932.
τὸ περί τῶν ἁλῶν Eccl. 814.
ἐκκλησία Ach. 170.
λόγος Plut. 467.
γνώμη Eccl. 397.
ἐπίμαρτυς Lys. 1289.
πόρος Eccl. 653.
κλέος Ach. 946.

b) c. gen. **personae**:

βοή Ach. 546.
ἐκκλησία Av. 1030.
λόγος Lys. 858. Ran. 87. 107. 115. 1052.
γνώμη Equ. 931. Ran. 1422. 1424.
χρησμός Equ. 126. 1005. 1007 bis 1009. 1011. 1086.

Semel περί vertendum est: „quod attinet ad“:

Ran. 809. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν.

Pro verbis

Ran. 1028. ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθνεῶτος

(sic. R. V. alii codd.) Kock.*) probabiliter coniecit: ἐχάρην γόον (codd. γοῦν) ὡς ἤκουσ' υἱοῦ πέρι Δαρείου τεθνεῶτος (i. e. ἤκουσα Δαρείου τεθνεῶτος γόον περὶ τοῦ υἱοῦ), quod in Persarum fabula nihil de morte Darei dicitur, mortuus vero ipse ab inferis excitatur (cf. Pers. 829 ss.).

---

*) etiam Velsen. hunc locum sanare conatus sic scribi iussit: ἐχάρην περὶ νίκης τι μαθὼν παρὰ Δαρείου τεθνεῶτος. Sed praefero Kockii coniecturam, quod proprius ad codicum lectionem accedit.

Novem locis praegnanti quadam brevitate *ἥκω, ἀφῖγμαι* simil. *περί τινος* dicitur pro *ἥκω πρεσβεύων* (cf. av. 1588) vel *ἐρῶν περί τινος*.

Equ. 669.**) *ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν πάλιν.*
671. *νυνὶ περὶ σπονδῶν* (sc. *ἀφῖκται*).
Pac. 216. *κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι.*
Av. 1532. *ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν.*
1577. *ᾑρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν πρέσβεις.*
1595. *τούτων πέρι πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.*
Lys. 71. *ἥκουσαν . . . . περὶ τοιούτου πράγματος.*
984. *ἔμολον . . . . . περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.*
1101. *ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο; περὶ διαλλαγῶν πρέσβεις.*

§ 2.

Cum verbis affectus ut *δέδοικα, ἀνιῶμαι,* simil. *περί* praep. coniungitur, ut aliquis alicui vel de aliqua re timere dicatur:

Vesp. 1358. *περί μου δέδοικα μὴ διαφθερῶ.*
Lys. 593. *περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι.*
Eccl. 586. *περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς.*
Plut. 199. *πλὴν ἓν μόνον δέδοικα. φράζε, τοῦ πέρι;*

§ 3.

Si verba pugnandi, certandi, alia eius modi sequuntur, *περί* cum gen. triplici modo adhibetur:

1) causa certaminis vel res, de qua agitur, indicatur:

Nub. 62. *περὶ τοὐνόματος δὴ 'ντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα.*
955. *ἧς πέρι* (i. e. *σοφίας*) *τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἔστιν ἀγών.*
1004. *ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεπιτρίπτου.*
Vesp. 191. *περὶ τοῦ μαχεῖ νῷν δῆτα; περὶ ὄνου σκιᾶς.*
533. (*ἔστ' ἀγὼν . . . .*) *περὶ τῶν ἁπάντων.*
Av. 112. *πράγους δὲ δὴ τοῦ δεομένω δεῦρ' ἤλθετον;*
σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω. τίνος πέρι;
(qua de causa?)

**) cf. Bachm. l. c. p. 11.

Eccl. 621. οὐχὶ μαχοῦνται. περὶ τοῦ; θάρρει, μὴ δείσῃς, οὐχὶ μαχοῦνται.

περὶ τοῦ; τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν.

Frgmt. 1019. X. περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος; περὶ ὄνου σκιᾶς [K. 192; Bl. 191].

2) res vel persona significatur, ad quam tuendam, servandam, defendendam aliquis pugnam init:

Equ. 767. περὶ *) σοῦ μάχομαι.
781. διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι.
1038. περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται.
Vesp. 593. (φασὶν) περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.
667. μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεί.

3) περί praepositione praemium significatur, quod qui victoriam reportaverit accepturus est:

Ach. 25. (ὠστιοῦνται . . . .) περὶ πρώτου ξύλου.
772. περίδου μοι περὶ θυμιτιδᾶν ἁλῶν.
Equ. 87. περὶ πότου γοῦν ἐστί σοι;
791. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.
Pac. 767. (τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν) ξυσπουδάζειν περὶ νίκης.
Vesp. 375. τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν.
Av. 1639. ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;
Ran. 191. νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.
793. περὶ τῆς τέχνης (διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε).
Eccl. 672. οὐδὲ κυβεύσουσ' ἄρ' ἄνθρωποι; περὶ του γὰρ τοῦτο ποιήσει;
Plut. 524. (τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει) κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι;
1076. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι.

Cap. XI. *Περί* cum dat.

§ 1.

Περί cum dat. Aristophanes quattuor modo locis intellectu locali usurpavit (circa, circum):

*) Eadem vis praepositioni ὑπέρ inest: Vesp. 103 f. ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμίζει; Pac. 760. ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων; cf. cap. XVI. § 4 ann.

Equ. 1039. *περὶ σκύμνοισι βεβηκώς.*
Pac. 904. *περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες (κείσονται).*
Lys. 1073. *χειροχομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.*
Ran. 329.*) *τινάσσων περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα (στέφανον).*

§ 2.

Semel *περί* cum dat. non aliter ac cum gen. dicitur (cf. cap. X § 2):

Equ. 27. *πλήν γε περὶ τῷ δέρματι (δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν)* (cuti hoc omen timeo).

Cap. XII. *Περί* cum acc.

§ 1.

Sensu locali *περί* cum acc. 35 locis pro „circa, circum" et de quieto statu et de motu dicitur:

Ach. 96. *περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον βλέπεις.*
97. *ἄσκωμ' ἔχεις πον περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.*
439. *τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.*
694. *γέροντ' ἀπολέσαι πολιὸν ἄνδρα περὶ κλεψύδραν.*
998. *παὶ περὶ τὸ χορίον ἐλᾶδας ἅπαν ἐν κύκλῳ.*
1177. *λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.*
1180. *καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών.*
Equ. 402. *ὦ περὶ πάντ' ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι (δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων).*

---

*) nonnulli codd. (UAM) hic praebent *ἀμφί*; quae lectio defendi nequit. Nam Aristophanes *ἀμφί* cum (gen. et) dat. omnino non dixit; verba, quae inveniuntur:

Nub. 595. *ἀμφί μοι, αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ* (sc. *χόρευσον*)

ex carmine quodam constanter dicto, quo dei a choro ad saltationem invitantur, hausta esse recte docet Kock. ad l. — Etiam *ἀμφί* cum acc. rarius occurrit:

Ach. 1072. *ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ.*
Lys. 1257. *πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γεννύας ἀφρὸς ἤνσει.*
Ran. 215. *ἀμφὶ Νυσήιον.*

Ad Ach. 1062 schol. annotavit *τραγικώτερον λέγει* et Blayd. recte fortasse hic tragici alicuius versum ludi suspicatur; Lys. 1257 ex Archilochi carminibus haustum esse schol. tradidit; Ran. 215 in cantico exstat, ubi dicendo ratio elatissima est.

Nub. 97. *κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος* (sc. *ὁ οὔρανος*).
509. *τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;*
761. *μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί.*
Vesp. 93. *ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.*
1034. (*κεφαλαί κολάκων ἐλιχμῶντο*) *περὶ τὴν κεφαλήν.*
1302. (*παρῆν Ἵππυλλος, Ἀντιφῶν, Λύκων . . . .*) *οἱ περὶ Φρύνιχον.*
1318. *κωμῳδολοιχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί.*
Pac. 175. *στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὄμφαλον.*
730. *περὶ τὰς σκηνὰς . . . . κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.*
757. (*κεφαλαὶ κολάκων ἐλιχμῶντο*) *περὶ τὴν κεφαλήν.*
1006. *καὶ περὶ ταύτας* (sc. *χῆνας, νήττας, φάττας κτλ.*) *ἡμᾶς ἀθρόους* (*ὀψωνοῦντας*).
Lys. 17. *ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν.*
531. (*ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ*) *περὶ τὴν κεφαλήν.*
532. (*τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν*) *ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλήν.*
979. (*ἡ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν εἰς τὴν γῆν*) *κᾆτ' ἐξαίφνης περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη.*
Thesm. 246. *αἰθός γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράγειν,*
256. *κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη.*
796. *πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ περὶ τὰς κλίνας περινοστῶν.*
999. *κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς* (*θάλγει*).
1188. *καλὴ τὸ σχῆμα περὶ τὸ πόστιον.*
Ran. 1266. *Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.*
Eccl. 1110. *μολυβδοχοήσαντες κύκλῳ περὶ τὰ σφυρά.*
Plut. 538. *αἳ* (sc. *ψύλλαι*) *βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν.*
750. *ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυής.*
939. (*ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται;*) *ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα* (sc. *τὸ τριβώνιον;*)
1131. *ὀδύνη σε περὶ τὰ σπλάγχν' ἔοικέ τις στρέφειν.*
Frgmt.M.1176 III. *περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήμμεθα* [K.898; Bl.965].

§ 2.

Uno loco *περί* cum acc. temporaliter accipiendum est: Vesp. *περὶ πρῶτον ὕπνον* (circa primum somnum).

§ 3.

Deinde *περί* praepositio indicat, quomodo aliquis in alterum sese gerat, utrum bene an male, amice an inimice, iuste an iniuste:

Ach. 663. *περὶ τὴν πόλιν ὢν ὥσπερ ἐκεῖνος (δειλὸς καὶ λακαταπύγων).*

696. *ἀγαθὸν ὄντα . . . . περὶ τὴν πόλιν.*

Equ. 764. *περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι βέλτιστος.*

811. *(πεποιηκότα . . . χρηστὰ) περὶ τὴν πόλιν.*

1208. *ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ καὶ τὴν γαστέρα.*

Thesm. 306. *τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων.*

Ran. 458. *(εὐσεβῆ τε διηγομεν) τρόπον περὶ τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας.*

Plut. 568. *περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶν δίκαιοι.*

Constanter igitur Aristophanem, cum aliquem alicui favere vel se malevolum praebere dicit, usurpare videmus praepositionem *περί*. Quam ob rem deteriorum codicum *περί* defendo etiam in versibus:

Equ. 831. *μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον.*

Nub. 994. *περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν,*

ubi plurimi editores perperam acceperunt, quod praebent Rav. et alii codices (equ. 831) *πρός* et (nub. 994) *παρά*.

Cap. XIII. *Πρός* cum gen.

§ 1.

Πρὸς cum gen. sensu locali valet „ad" his tribus locis:

Vesp. 1221. *ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.*

1414. *Ἰνοι κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.*

Av. 66. *καὶ μὴν ἐμοῦ τὰ πρὸς ποδῶν* (quae sunt ad pedes meos, nam *λέγει ὡς ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφεικῶς* (schol.).

Facile *πρός* restituitur (auctoribus Par. B et C) pro Rav. Ven. lectione *πρό*.*)

Vesp. 1236. *Θέωρος πρὸς ποδῶν κατακείμενος.*

*) *πρό*, ubi localiter intelligendum est, semper valet „prae, ante": Ach. 235. *διώκειν γῆν πρὸ γῆς* (cf. Aesch. Prom. 681 ed. Kirchh.;

§ 2.

Cum verbis orandi, imperandi, vetandi coniunctum *πρός* in observationibus vel obtestationibus latine „per“ vertendum est locis qui sequuntur:

Ach. 414. *ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη.*
Equ. 1299. *ἴθ', ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων εἴσελθε.*
Nub. 314. *πρὸς τοῦ Διός, ἀντιβολῶ σε, φράσον.*
1104. *πρὸς τῶν θεῶν δέξασθέ μου θοἰμάτιον.*
Vesp. 760. *πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ.*
919. *πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ.*
1388. *ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.*
1418. *μή, μὴ καλέσῃς πρὸς τῶν θεῶν.*
Pac. 9. *προσλάβεσθε πρὸς θεῶν.*
322. *μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν (πρᾶγμα .... διαφθείρητε).*
376. *μὴ πρὸς τῶν θεῶν (ἡμῶν κατείπῃς).*
378. *οὐκ ἂν σιωπήσαιμι. ναί, πρὸς τῶν κρεῶν.*
1113. *ναὶ πρὸς τῶν γονάτων. ἄλλως . . . . ἱκετεύεις.*
Av. 130. *πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου (ὅπως παρέσει μοι).*
663. *ἐκβίβασον αὐτοῦ πρὸς θεῶν αὐτήν.*
Lys. 850. *πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυρρίνην.*
1245. *λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας πρὸς τῶν θεῶν.*

Kühner. gram., gr. II p. 394); 988 *ἐξέβαλε . . . . τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν*; Equ. 1058. *ἀλλὰ τόδε φράσσαι, πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι ἔφραζεν. Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο. τί τοῦτο λέγει πρὸ Πύλοιο*; Vesp. 273. *τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν ὁ γέρων*; 804 (*δικαστηρίδιον . . . .*) *πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν*; Av. 360 (*τὸν ὀβελίσκον . . . .*) *κατάπηξον πρὸ σαυτοῦ.* Eccl. 1033. *κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας.* Praeterea duas praepositio *πρό* apud Aristoph. praebet notiones:

1) *πρό* valet *ἀντί*, pro: Equ. 1018 *πρὸ σέθεν χάσκων* et Equ. 1023. *πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω.*

2) *πρό* temporaliter dicitur (ante): Ach. 1112 *πρὸ δείπνου*, 422 *πρὸ χελιδόνων* (ante hirundinum adventum); Vesp. 1363 *πρὸ τῶν μυστηρίων*; Pac. 893 *πρὸ τοῦ πολέμου*; Ran. 872 *εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων*; in locutione constanter inventa *πρὸ τοῦ* (antea): Equ. 574. 1339. Nub. 5. 653. 913. 1291. Vesp. 231. 268. Pac. 350. 401. 402. 690. 1199. 1312. Av. 199. Thesm. 398. 410. 418. 424. Ran. 732. 977. Eccl. 221—228. 301. Plut. 95. 1005. 1006. Frgmt. M. 1040 XXII [K. 220; Bl. 890] (cf. Bachm. l. c. p. 46).

Thesm. 228. *μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν, προδῷς με.*
936. *πρὸς τῆς δεξιᾶς (. . . . χάρισαι βραχύ τι μοί).*
Ran. 756. *(καί μοι φράσον) πρὸς Διός.*
1248. *ἐς τὰ μέλη πρὸς τῶν θεῶν αὐτοῦ τραποῦ.*
Eccl. 562. *μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν (τουτὶ ποιήσῃς).*
1095. *ξυνεισπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ. μὴ πρὸς θεῶν.*
1147. *πρὸς θεῶν δέξασθέ με.*
Nub. 784. *(οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι). ὁτιὴ τί; ναὶ πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.*

§ 3.

Eodem sensu praepositionem ad exprimendam admirationem in interrogationibus usurpatam his locis videmus:

Ach. 95. *πρὸς τῶν θεῶν . . . . ναύφρακτον βλέπεις (ἢ . . . νεώσοικον σκοπεῖς);*
Equ. 1390. *πρὸς τῶν θεῶν (ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι);*
Nub. 200. *πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν;*
366. *ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὑλύμπιος οὐ θεός ἐστιν;*
481. *τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;*
Vesp. 484. *ἆρ' ἄν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ἡμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μου;*
1136. *τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι πρὸς πάντων θεῶν;*
1218. *πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα;*
Av. 69. *ἀτὰρ σὺ τί θηρίον ποτ' εἶ πρὸς τῶν θεῶν.*
996. *πρὸς τῶν θεῶν σὺ δ' εἶ τίς ἀνδρῶν.*
Thesm. 172. *πῶς πρὸς τῶν θεῶν;*
1018. *κλύεις ὦ πρὸς Αἰδοῦς (σὲ τὰν ἐν ἄντροις).*
Plut. 395. *φημί· πρὸς τῆς Ἑστίας;*
458. *οὐδὲν γάρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετε ἀδικεῖν με τὸν Πλοῦτον;*
842. *τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τῶν θεῶν;*
1176. *ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;*

Πρός igitur ab Aristophane constanter adhibetur in formulis interrogandi vel postulandi sive vetandi, nusquam admittitur in enuntiatis affirmativis vel negantibus (cf. Bachm.

l. c. p. 147; eundem usum etiam oratorum esse proprium docet Frohberg. ad Lys. XIII, 95). Cui legi qui videtur repugnare locus:

Frgmt. M. 961 VII πρὸς θεῶν ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν [K. 54; Bl. 40],

ubi πρὸς c. gen. habet vim affirmativam, ad Eur. Hipp. 219 πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι alludit; atque alio loco:

Lys. 856. κἂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησίᾳ
τουτὶ γένοιτο, φησίν. ὦ πρὸς τῶν θεῶν;

non ut in editionibus formulam affirmativam, sed interrogationem intelligendam esse (per deos, sc. vera dicis?) recte Bachm. perspexit et exposuit l. c. p. 146.

§ 4.

Deinde praepositio aliquid alicuius esse officium vel ei convenire significat:

Equ. 191. ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους.

Vesp. 369. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.

1014. (τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν) ἐστὶ πάσχειν κοὐ πρὸς ὑμῶν.

Ran. 534. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι (νοῦν ἔχοντος).

540. (τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθακώτερον) δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι.

Plut. 355. πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένου.

Ex Euripidis Aeolo haustum est:

Thesm. 177. σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.

§ 5.

Semel πρός cum gen. personae eum indicat, cui aliquid commodo*) est:

Vesp. 646. τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι,

---

*) simili modo πρός adhibetur Thuc. IV, 10, 2. τὰ πλείω ὁρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα; IV, 23, 3 πρὸς τῶν πολεμίων τοῦτο ἐνόμιζε μᾶλλον εἶναι. Cf. etiam Soph. Oed. tyr. 1434. Trach. 479.

uam locutionem Koenius ad Gregor. Corinth. p. 106 (ed. G. H. Schaefer Lps. 1811) illustrat per „e re alicuius dicere“.

§ 6.

In versu

Ran. 1149. *οὕτως ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβώρυχος*

πρός praepositione is significatur, a quo quis munus accepit: „hoc pacto esset inde a patre tumulorum suffossor.“

§ 7.

Postremo affero

Nub. 1122. *προσεχέτω τὸν νοῦν πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακά.*

ubi *πρός* pro *ὑπό* *) positum est.

Cap. XIV. *Πρός* cum dat.

§ 1.

Cum dativo coniunctum *πρός* intellectu locali pro latino „ad, haud procul a“ ponitur his 12 locis:

Ach. 1183. (*πτίλον . . . . πεσὸν*) *πρὸς ταῖς πέτραισι.*

Vesp. 1109. *οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις.*

Pac. 578. (*ἀναμνησθέντες . . .*) *τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς τῷ φρέατι.*

Av. 1482. *ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ τῷ σκότῳ.*

1553. *πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν λίμνη τις ἔστ'.*

1694. *ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ Κλεψύδρᾳ πανοῦργον (γένος).*

Lys. 282. *πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.*

294. *μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.*

Thesm. 940. *κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην.*

Eccl. 505. *σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα.*

1101. *Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.*

Plut. 543. *λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ.*

---

*) Harles. ex cod. Elb. scribendum esse docuit *πρὸς ἡμᾶς*, qua scriptura accepta verba ad *προσεχέτω τὸν νοῦν* pertinent. Neque vero tam inaudita est constructio *πάσχειν τι πρός τινος.* Nam saepissime *πρός* hoc modo usurpatur a Sophocle, cf. Oed. Col. 356. 374. 376. 516. 522. Oed. tyr. 525. Trach. 723. 744. Antig. 679. V. etiam Herod. I, 61 *ἀτιμάζεσθαι πρὸς Πεισιστράτου*: 73 *ταῦτα πρὸς Κυαξάρεω παθόντες.* Plat. Menex. 244c; Xen. Anab. I, 9, 20.

§ 2.

Semel Aristophanes praepositionem translate de tempore usurpat:

Ach. 705. *πολλοὺς . . . παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας (. . . διεμήρισαν).*

§ 3.

Vim addendi *πρός* cum dat. maxime habet in locutionibus *πρὸς τούτοις, πρὸς τοῖσδε, πρὸς τούτῳ* (praeterea), quae occurrunt:

πρὸς τούτοις vel *πρὸς τούτοισι(ν)*: Equ. 541. 815; Nub. 1022. 1219; Vesp. 686. 776; Av. 1109; Thesm. 816; Ran. 152. 553. 697. 1194; Eccl. 1116; Plut. 540; Frgmt. M. 1198 XCI [K. 639; Bl. 611].

πρὸς τοῖσδε: Ach. 914.

πρὸς τούτῳ: Thesm. 668.

Praeterea praepositioni eadem significatio inest:

Nub. 720. *καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς (φρουρᾶς ᾄδων ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι).*

Eccl. 23.*) *(πῶς ἂν οὖν) πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροις*;

et quattuor locis, ubi praepositionem verba cum *πρὸς* composita sequuntur:

Equ. 1075. *πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί*;

Nub. 1256. *προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα* (sc. *μναῖς*);

Vesp. 565. *(προστιθέασιν) κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν.*

Ran. 1133. *πρὸς τρίσιν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.*

---

*) Prudens omisi Ran. 697 *πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ . . . . ἐναυμάχησαν, τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις.* Ibi enim *πρός* adverbialiter sumendum esse Berglero assentior (cf. etiam Kock.); *τούτοις* pertinet ad *οἳ ἐναυμάχησαν.* — *Πρὸς* adverbialiter dicitur praeterea apud Aristophanem: Ach. 700. 1229. Pac. 19. Ran. 415. 611.

§ 4.

Insolita constructio invenitur:

Nub. 1010. (ἢν . . .) πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν; nam plerumpue dicitur προσέχειν τὸν νοῦν τινι.*) Ne vero inauditam esse putes hanc locutionem, ut existimavit Ernestius (cf. ed. Teuffel. ad l.), conferas quae leguntur Polyb. XV, 26, 8: τὸν νοῦν πρὸς οὐδενὶ προσεῖχον τῶν λεγομένων.

Caput XV. Πρός cum acc.

Plurimas notionis varietates praebet πρός, cum sequitur accusativus:

§ 1.

Ac primum quidem πρός cum verbis quietum statum significantibus valet „ad"; quae praepositionis vis praecipue invenitur, si nomina sequuntur quibus ignis, sol, aer, omnino res calorem vel lucem efficientes indicantur:

Ach. 751. διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ.
Nub. 198. οὐχ' οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα (διατρίβειν . . . χρόνον);
771. στὰς ὡδὶ πρὸς τὸν ἥλιον.
Vesp. 772. ἡλιάσει πρὸς ἥλιον.
773. πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος.
Pac. 567. διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
692. πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.
Thesm. 1001. οἰμῶζε πρὸς τὴν αἰτρίαν.
Eccl. 64. ἐχραινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.
Plut. 1129. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.
Frgmt. M. 1182. XXIII. λούσασθε καὶ κτενίσασθε πρὸς τὸν ἥλιον [K. 603; Bl. 761].
1192. LXX. τῶν πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων [K. 627; Bl. 632].

---

*) Semel invenitur ὥς τινα:
Pac. 174. πρόσεχε τὸν νοῦν ὥς ἐμέ.

Tribus locis praepositio eodem sensu etiam cum substantivis concretis coniungitur:

Equ. 910. *ἀπομυξάμενος ὦ Δῆμέ μου πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.*

Pac. 1183. *προσιὰς πρὸς τὸν ἀνδρίαντα τὸν Πανδίονος.*

Ach. 1018. *κλᾶε πρὸς τοῦ Πιττάλου (οἶκον).*

§ 2.

Ceteris locis, ubi *πρὸς* localiter accipiendum est, exstant verba movendi vel eorum causativa. Huius modi sunt hi loci:

1) exempla, ubi verba intransitiva apposita sunt, quae vim eundi, vadendi, simil. continent:*)

Ach. 629. *παρέβη πρὸς τὸ θέατρον.*

739. *ἄμβατε ποττὰν μάδδαν.*

*) Saepissime cum eius modi verbis coniungitur *ὡς*, ut: Ach. 394. *βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.* 675. (*ἐλθὲ . . .*) *ὡς ἐμέ.* Equ. 501. *ὡς ἡμᾶς (ἔλθοις).* 1196. *ὡς ἔμ' ἔρχονται.* Nub. 237. *ἴθι νυν κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ.* Vesp. 1042. *ἀναπηδᾶν ὡς τὸν πολέμαρχον.* Pac. 104. (*φράσῃς, ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.*) *ὡς τὸν Δί' εἰς τὸν οὐρανόν.* Av. 317. *ἄνδρε γὰρ λεπτὼ . . . . ἀφῖχθον ὡς ἐμέ.* 754. *ὡς ἡμᾶς ἴτω.* 1518. *ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς.* Av. 1647. *δεῦρ' ὡς ἔμ' ἀποχώρησον.* Lys. 829. *ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμέ.* Thesm. 488. *ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν.* 617. *οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ.* 894. (*δεῦρ' ἀνῆλθεν*) *ὡς τὰς γυναῖκας.* 1020. *ὡς τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν (ἔασον).* 1178. *ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.* 1206. (*τενεῖς*) *ὡς τὴν γυναῖκαι καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε.* Ran. 1509. (*φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἥκειν*) *ὡς ἐμὲ δευρί.* Eccl. 925. *οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.* 933. *τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.* 1005. *ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.* 1013. *δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.* 1028. (*χρὴ*) *δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.* 1084. *δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.* 1088. *σιγῇ βάδιζε δεῦρο· μὰ Δί' ἀλλ' ὡς ἐμέ.* Plut. 32. *ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν.* 89. *ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους μόνους βαδιοίην.* 97. *ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις;* 242. *ὡς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθών.* 404. *ὡς ἔμ' ἦλθεν.* 495. *ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται.* 1201. *ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὥς σ' εἰς ἑσπέραν.* 1201. (*εἰ . . . . ἐγγυᾷ σύμοι*) *ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ'.* De ceteris locis, ubi usurpatur *ὡς*, cf. ad cap. XIV § 4, cap. XV § 2, 2, § 2, 3. V. Bachm. l. c. p. 113 ss.

Equ. 31. θεῶν ἴοντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας.
72. ποίαν ὁδὸν νὼ τρεπτέον καὶ πρὸς τίνα.
243. οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
508. πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι.

Nub. 410. (ἡ γαστὴρ) πρὸς αὐτὼ τὠφθαλμὼ προσετίλησεν.
1104. ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

Vesp. 267. οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος (sc. ἐλθεῖν).
1026. ἔσπευδε πρὸς αὐτόν.

Pac. 507. πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.
735. πρὸς τὸ θέατρον παραβάς.

Av. 120. πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα.
216. (καθαρὰ χωρεῖ . . . .) ἠχὼ πρὸς Διὸς ἕδρας.
411. πρὸς ὄρνιθας ἐλθεῖν.
837. βάδιζε πρὸς τὸν ἀέρα.
1189. ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο.
1212. πρὸς τοὺς κολοιάρχους προσῆλθες.
1230. πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι.
1398. τότε μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὁδόν.

Lys. 82. ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.
87. ἵκει ποθ' ὑμέ.
214. 215. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν.
266. πρὸς πόλιν σπεύσωμεν.
690. πρὸς ἔμ' ἴτω τις.
1213. πρός γε μέντοι τὴν θύραν (προαγορεύω μὴ βαδίζειν).

Thesm. 69. ἢν μὴ προίῃ θύρασι πρὸς τὸν ἥλιον.
180. ἱκέτης ἀφῖγμαι πρός σέ.
513. θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα.
933. (προσιέναι μηδένα) ἔα πρὸς αὐτόν.

Ran. 400. συνακολούθει πρὸς τὴν θεόν.

Eccl. 497. ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον.
1149. πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι.

Plut. 653. ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεόν.
659. πρὸς τὸ θέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.
823. πρὸς τὸν θεὸν ἴωμεν.

827. 840. πρὸς τὸν θεὸν ἥκω.
844. ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.
928. προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνδάδε (ὁ βουλόμενος).
1169. προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ.
Frgmt. M. 1042. XXVI. ὁ δ' ἡλιαστὴς εἷρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.
1147. I. τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον.
κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία.
1182. XXII. πρὸς ἄνδρα εἰσὶν ἐκπετήσιμοι. [K. 210. 488. 582; Bl. 217. 518. 758].

Ex Anacreontis carminibus sumptum est:

Av. 1372. ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον (cf. Hephaest. p. 52 ed. Gaisf.),

ex Eur. Andromeda:

Thesm. 1102. πρὸς Ἄργος ναυστολῶν.

2) loci, quibus verba transitiva*) ut ἕλκειν, ἄγειν, φέρειν, sim. sequuntur:

Equ. 710. ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον.
Nub. 69. ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς φρὸς πόλιν.
233. (ἡ γῆ βίᾳ) ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
Nub. 480. (μηχανὰς) πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.
979. πρὸς τὸν ἐραστὴν (αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωρεύων).
Vesp. 199. ὤθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν.
450. (σὲ) προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν.
Pac. 157. (ποῖ παρακλίνεις) τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
1131. πρὸς πῦρ διέλκων.
Av. 1007. (φέρουσαι δ' ὡσὶν . . . . ὁδοὶ) ὀρθαὶ . . . πρὸς τὸ μέσον.
Lys. 230. 231. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.
288. (λοιπόν ἐστι χωρίον) τὸ πρὸς πόλιν (sc. φέρον).

---

*) Eodem modo usurpatur ὡς:

Ach. 65. ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν.
Vesp. 815. ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;
Lys. 746. οἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν (. . . . ἀπόπεμψον).
Plut. 152. τὸν πρωκτὸν . . . . ὡς τοῦτον τρέπειν.

Ran. 482. *οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.*
537. (*μετακυλινδεῖν αὑτὸν*) *πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον.*

Eccl. 446. *συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας* (. . . *ἱμάτια* . . . *μόνας μόναις*).

Plut. 398. *εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;*
942. *καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον* (. . . *προσπατταλεύσω*).

3) exempla, quibus verba vocandi *) adduntur:

Nub. 632. *αὐτὸν καλῶ δεῦρο πρὸς τὸ φῶς.*

Vesp. 1407. *προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους.*

§ 3.

Cum verbis spectandi *πρός* ad eam indicandam rem vel personam **) adhibetur, ad quam aliquis oculos conicit:

Ach. 291. *δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.*

Nub. 323. *βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὸν Πάρνηθ'.*

Pac. 635. *ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας.*

Av. 390. *πρὸς αὐτὴν* (*τὴν χύτραν*) *ὁρῶντας.* (cf. cap. IX § 6).

Ran. 544. *ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων.*

Tale aliquod verbum facile auditur his tribus locis:

Equ. 651. *πρὸς ἔμ' ἐκεχήνεσαν.*
804. *πρὸς σὲ κεχήνῃ.*
1118. *πρὸς τόν τε λέγοντ' ἀεὶ* (*κέχηνας*),

ubi *χαίνειν πρός τινα* breviter dicitur pro *χαίνειν πρός τινα βλέπων* vel sim.

§ 4.

De tempore *πρός* cum acc. non dicitur nisi cum nominibus partes***) diei significantibus (ut *ἕως, ὄρθρος, ἑσπέρα*) pro Romanorum praepositione „sub“:

---

*) Semel etiam *ὡς* cum verbo *καλεῖν* coniungitur:
Av. 1164. *ὃν κάλεσον* . . . . . *ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.*

**) Dicitur *βλέπειν* simil. *εἴς τινα*: Equ. 292. 663; Vesp. 613; Av. 309; Ran 499. 562; *εἴς τι*: Ach. 32. 1108; Nub. 187. 193; Pac. 56; Av. 264; Ran. 1171.

***) Eodem sensu usurpatur *εἰς* in sola locutione *εἰς ἑσπέραν*: Pac. 966. Eccl. 1047. Plut. 997. 1201 vel *ἐς ἑσπέραν* Frgmt. M. 1027 II [K. 202].

Vesp. 1085. Lys. 412. *πρὸς ἑσπέραν.*
Lys. 1089. Eccl. 20. *πρὸς ὄρθρον.*
Eccl. 312. *πρὸς ἕω.*

§ 5.

Ad notionem localem proxime accedunt hi loci, quibus *πρός* cum substantivis abstractis (ut *ἔργον, ἀοιδά, σπονδαί, λόγος, γάμος*) et verbis eundi, vadendi, volandi, accedendi simil. coniungitur:

Pac. 555. *πᾶς χώρει πρὸς ἔργον.*
Av. 241. *ἀνύσατε πετομένῳ πρὸς ἐμὰν ἀοιδάν.*
717. *πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,*
πρός τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν καὶ πρὸς γάμον ἀνδρός.
1450. *τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.*
1563. (*ἀνῆλθ'....*) *πρὸς τὸ θῦμα τῆς καμήλου* (cf. Kock).
Lys. 1264. (*μόλε δεῦρο*) *ποττὰς σπονδάς.*
Thesm. 1128. *πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;*
Ran. 539. (*τὸ μεταστρέφεσθαι*) *πρὸς τὸ μαλθακώτερον.*
882. *νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας ὁ μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον.*

§ 6.

Si *πρὸς* praepositionem verba dicendi sequuntur, tria significationis genera discernenda sunt:

1) per *πρός* c. acc. ea indicatur persona, ad quam quis verba facit:

Ach. 111.*) *ἄγε φράσον ἐμοὶ . . . . πρὸς τουτονί.*
319. (*ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν*) *πρὸς ἡμᾶς;*
632. *ἀποκρίνεσθαι . . . . πρὸς Ἀθηναίους.*
690. *λέγει πρὸς τοὺς φίλους.*
Equ. 811. (*οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' . . . .*) *πρὸς Ἀθηναίους;*
899. *πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ Κόπρειος.*

---

*) Quod aeque bene dicitur *λέγειν τινί* et *λέγειν πρός τινα*, mutatio constructionis *ἐμοὶ . . . . πρὸς τουτονί* non offendit; cf. Ach. 722 *πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή*, ubi eodem modo dat. habet oppositum *πρός* c. acc. Reiskii igitur coniectura contra codd. scribentis *πρὸς τουτονί* non probanda est.

Nub. 359. *φράζε πρὸς ἡμᾶς.*
518. *κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως.*
1079. *τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν.*
1352. *λέγειν πρὸς τὸν χορόν.*
Vesp. 44. *Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με.*
78. *ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον.*
335. *πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις.*
Pac. 67. *ἔφασκε γὰρ πρὸς αὐτόν.*
539. *πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις.*
658. *οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεομένους.*
660. *πρὸς σὲ . . . . εἰπάτω.*
661. *εἴφ' ὅτι νοεῖς πρὸς ἔμ'.*
Av. 336. *πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος λόγος.*
397. *φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγούς.*
594. *πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν.*
Lys. 95. (*μύσιδδέ τοι*) *ὅτι λῇς ποθ' ἀμέ.*
187. *τίν' ὅρκον ὁρκώσεις ποθ' ἡμᾶς;*
414. *ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει.*
993. *ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τἀληθῆ λέγε.*
1076. *τί δεῖ ποθ' ὑμὲ πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;*
Thesm. 410. *πρὸς τοὺς γέροντας* (. . . *διαβέβληκεν* sc. *τὰς μείρακας*).
Ran. 1007. *πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν.*
1307. (*δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου*) *πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια ταῦτ' ᾄδειν μέλη.*
Eccl. 168. *πρὸς γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.*
249. *πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τἠκκλησίᾳ;*
Plut. 252. *τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι;*
Av. 315. *τίνα λόγον . . . . πρὸς ἐμὲ . . . ἔχων;*

2) *πρός* c. acc. plur. pronominum demonstrativorum (*πρὸςταῦτα, πρὸςτάδε*) id significat, ad quod quis respondet:
Ach. 701. *πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;*
Equ. 622. *πρὸς τάδ', ὦ βέλτιστε, θαρρήσας λέγε.*
Nub. 1030. *πρὸς οὖν τάδ'* (. . . . . *δεῖ σε λέγειν τι καινόν*).
Vesp. 793. *ὁ δὲ τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';*
Thesm. 707. *τί δ' ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις;*

Ran. 117. *μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ'* (. . . . . *φράζε*).
993. *σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα λέξεις;*

Semel eodem sensu invenitur *πρὸς πάντα*:

Nub. 888. *πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.*

3) cum verbo *κράζειν* coniunctum *πρός* duobus locis eam rem vel personam indicat, quae ut veniat vel apportetur aliquis clamando efficere vult:

Ach. 804. *ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατε.*
Ran. 984. *κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας.*

§ 7.

Πρός latino „adversus" vel „contra" respondet locis qui sequuntur:

Ach. 659. *πρὸς ταῦτα Κλέων . . . . . . καλαμάσθω.*
1134. *πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.*
1135. *πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι.*
Equ. 511. *γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ.*
Nub. 294. (*ἀνταποπαρδεῖν*) *πρὸς τὰς βροντάς.*
1032. *δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν.*
Av. 1190. (*πόλεμος αἴρεται . . . .*) *πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς.*
1597. (*οὔτε . . . . ἤρξαμεν*) *πολέμου πρὸς ὑμᾶς.*
Lys. 887. *χἀ δυσκολαίνει πρὸς ἐμέ.*
Thesm. 806. *πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι,*
(. . . *ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν*).
Ran. 793. *διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.*

§ 8.

Si verba sequuntur ut *πωλεῖν*, *ἀγοράζειν*, *σπονδὰς ποιεῖσθαι*, *παίζειν*, is, cum quo aliquis commercio coniunctus est, paciscitur, iocatur, praepositione *πρός* indicatur locis qui sequuntur:

Ach. 52. *σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους.*
131. *σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους.*
625. (*κηρύττω . . . . Βοιωτίοις*) *πωλεῖν ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή.*
722. (*ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι . . . . ἔξεστι . . .*) *ἐφ' ᾧτε πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή.*

Lys. 1006. *σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.*
Thesm. 1161. *σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμέ.*
Plut. 1055. *βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι;*

§ 9.

Interdum *πρός* praepositioni etiam cum accusativo coniunctae vis addendi inest ut his tribus locis:

Nub. 63. *ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα.*
Ran. 1215. *πρὸς τουτονὶ (τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον).*
1243. *πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω* (sc. „*ληκύθιον ἀπώλεσεν*").

§ 10.

Cum accusativo pronominis interrogativi *πρός* finem indicat, ad quem prospiciens aliquis quid facit:

Equ. 206. *ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;*
Pac. 45. *ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί;*
Thesm. 586. *πρὸς ποῖον ἔργον ἢ τίνος γνώμης χάριν;*

§ 11.

Praepositio similem praebet sensum, ubi cum verbo *δεῖ* vel cum adiectivo *χρήσιμος* coniuncta est:

Equ. 219. *ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ.*
Frgmt. M. 1150. IV. *τί πρὸς τὰ Λυδῶν καὶ τὰ Θετταλῶν* (sc. *δεῖ*) [K. 492; Bl. 492].
Plut. 831. *εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.*

Addo etiam

Ach. 951. *πρὸς πάντα συκοφάντην,*

ubi recte Blayd. *συκοφάντην* praeter exspectationem pro *χρήσιμον, δεινόν, εὐφυῆ* sim. illatum esse docet.

§ 12.

Quattuor locis Aristophanes *πρός* praepositione id significat ad quod aliquid pertinet:

Equ. 202. *πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν;*
564. (*ὦ . . . παῖ Κρόνου . . . φίλτατε Ἀθηναίοις*) *πρὸς τὸ παρεστός.*

Nub. 176. *τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;*

1188. *τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἕνην τε καὶ μίαν.*

His locis apte additur:

Av. 970. *ἠνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς*) τὸν ἀέρα,*

ubi *πρός* cum acc. eam rem indicat, ad quam oraculum pertinet.

§ 13.

Bis *πρός* cum acc. ita adhibetur, ut altera res alteri convenire dicatur:

Thesm. 149. *χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα,*
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν
(mores fabularum argumentis convenientes).

Eccl. 969. *ταῦτα μέντοι μετρίως πρὸς τὴν ἡμὴν ἀνάγκην* (*εἰρημέν' ἐστίν*) (haec, quae dixisti, satis necessitati meae conveniunt).

Ad hanc vim praepositionis revoco etiam:

Ach. 783. *ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται,*

ubi constructio usitata esset: *εἰκάζεσθαί τινι.*

§ 14.

In locutione constanter adhibita *πρὸς ταῦτα* praepositio verti potest „propter".

Equ. 760; Nub. 990. 996. 1433; Vesp. 648. 927. 1386; Pac. 70. 416. 765. 1513; Eccl. 486. 851. 1140; Frgmt. M. 1031 XV [K. 222; Bl. 212].

Πρός eodem modo accipienda est:

Pac. 305. *πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε κἀρχιτεκτόνει.*

Eccl. 751. *οὐδὲν πρὸς ἔπος ἐκβαλῶ* (nullius emolumenti causa).

§ 15.

Adverbii vice fungitur *πρός* cum nomine suo:

Equ. 398. *πρὸς πᾶν.*

Ach. 73; Vesp. 443. 1080; Lys. 163; Ran. 1457; Eccl. 467. 471. *πρὸς βίαν.*

Ran. 844. 856. 998. *πρὸς ὀργήν.*

---

*) Dicitur *αἰνίττεσθαι εἴς τι:* Equ. 1085 *ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ᾐνίξατο τὴν Διοπείθους;* Pac. 47 *ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται.*

§ 16.

Vim distributivam habet *πρός* tribus locis:

Nub. 1375. *ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'.*
Av. 1334. (sc. *ἄνδρα*) *πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν πτερώσεις.*
Thesm. 802. *σκεψώμεθα δὴ κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἕκαστον.*

§ 17.

Praepositione *πρὸς* cum acc. pronominum reflexivorum coniuncta Aristophanes quattuor locis ita utitur, ut aliquem solum esse exprimat:

Ran. 53. (*ἀναγιγνώσκοντί μοι*) *τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτόν.*
Eccl. 880. *μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος.*
931. *ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τὠμῷ φίλῳ.*
1060. (*ἔασόν με*) *ἐλθόντα θαρρῆσαι πρὸς ἐμαυτόν.*

§ 18.

Semel *πρός* in comparatione usurpatur:

Lys. 860. *λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν* (vana sunt omnia praeter Cinesiam).

Cap. XVI. *Ὑπό* cum gen.

Ὑπό praepositio cum genitivo coniuncta has notionis varietates praebet:

Primum *ὑπό* sensu locali pro latino „sub" ponitur locis qui sequuntur:

Vesp. 206. (*ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ*) *ὑπὸ τῶν κεραμίδων*
Lys. 985. *δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων;*

Quibus exemplis addo:

Av. 1070. (*πάνθ' ὅσαπερ*) *ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐν φοναῖς ὄλλυται,*

ubi Bachm. l. c. p. 117 s. reiecta Kockii coniectura (*ἐπ' ἐμᾶς πτέρυγος*) codicum lectionem (*ὑπ' ε. πτ.*) pro „quaecumque versantur sub alis meis" accipiendum esse probabiliter ostendit.

Huc referenda sunt haec quoque:

Thesm. 281. ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπὸ τῆς λιγνύος (sc. καομένων τῶν λαμπάδων),

quae verba Engero auctore recte a Bachm. p. 118 explicantur: „vide quanta multitudo in templum ascendat ardentium taedarum sub fumo".

§ 2.

Cum verbis audiendi ὑπό praep. eum significat, a quo aliquis quid audit:

Equ. 820. οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν . . . . ἐστίν μ' ὑπὸ τούτου;

Nub. 529. ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν, . . . ἄριστ' ἠκουσάτην.

Thesm. 1162. ἐφ' ᾧτε ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμὰ κακὸν τὸ λοιπόν.

§ 3.

Ὑπό cum gen. nominum δέος, ἡδονή, ὀργή, ἄλγος, μῖσος, δυσκολία, μανία, γέλως eum affectum indicat, quo aliquis ad aliquid faciendum movetur. (Bekk. vertere solet „prae" etsi illud hoc sensu a Romanis in solis enuntiatis negativis dicitur). Invenitur vero hic praepositionis usus:

ὑπὸ τοῦ δέους: Ach. 350. 581; Equ. 231; Pac. 933; Av. 87; Eccl. 1062; Plut. 693.

ὑφ' ἡδονῆς: Vesp. 272; Pac. 324; Plut. 289. 739.

ὑπὸ τῆς ἡδονῆς: Av. 1284; Plut. 753.

ὑπ' ὀργῆς: Vesp. 1083; Pac. 613; Lys. 1023; Ran. 855.

ὑπὸ τῆς ὀργῆς: Lys. 505.

ὑπὸ τοῦ ἄλγους: Plut. 1034.

ὑπὸ μίσους: Lys. 792. 814.

ὑπὸ δυσκολίας: Vesp. 106.

μανίας ὑπὸ δεινῆς: Ran. 816.

ὑπὸ τοῦ γέλωτος: Frgmt. M. 1189 LVI [618 K.].

Eodem intellectu praepositio cum vocibus, quibus virtutes vel vitia indicantur, in his versibus usurpatur:

Equ. 515. ὑπ' ἀνοίας.

Equ. 719. ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς.

Av. 577. ὑπ' ἀγνοίας.
Av. 1300. ὑπὸ φιλορνιθίας.
Lys. 508. ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας;
Ran. 919. ὑπ' ἀλαζονείας.
Ran. 1088. ὑπ' ἀγυμνασίας.
Plut. 307. 311. ὑπὸ φιληδίας.

§ 4.

Externam ut ita dicam causam ὑπό indicat:

Ach. 689. ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει.
Equ. 803. ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλους ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου.
Nub. 164. τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
405. ὑπ' ἀνάγκης (ῥήξας αὑτὰς ἔξω φέρεται).
407. ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.
855. ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.
Vesp. 94. ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι.
1045. ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι . . ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς.
1084. ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὔρανον.
1487. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης.
Av. 104. ἐξερρύηκε. πότερον ὑπὸ νόσου τινός;
296. οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.
735. (παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν) ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.
1129. (ἐναντίω δύ' ἅρματε) ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.
Lys. 3. οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
270. (ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες) πάσας ὑπὸ ψήφου μιᾶς.
329. μόγις . . . ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου (ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν).
988. (βουβωνιᾷς) ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;
Ran. 349. (ἀποσείονται δὲ λύπας) ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.
1280. ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νέφρω βουβωνιῶ.
Plut. 538. (ἀριθμὸν . . . κωνώπων . . . οὐδὲ λέγω σοι) ὑπὸ τοῦ πλήθους.
818. (ἀποψώμεσθα . . . .) σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς.
1005. ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιεν.

In versibus:

Ach. 615. οἷς ὑπ' ἐράνων τε καὶ χρέων πρώην ποτε ἅπαντες ἐξίστω παρήνουν οἱ φίλοι (propter stipem non collatam et aes alienum).

recte Bentleius et alii ὑπ' ἐράνων (i. e. ὑπό ἐράνων) pro codicum scriptura ὑπὲρ ἐράνου e schol. annotatione restituerunt. Neque enim potest ὑπέρ apud Aristophanem causam indicare.*) (Reisig. lectione ὑπ' ἐράνου accepta ὑπ' pro ὑπέρ positum esse ac „propter" valere falso existimat, cf. ed. Bekk. ad Ach. 590).

§ 5.

Semel ὑπό de sono adhibetur, ut aliquid accinente tuba fieri dicatur:

Ach. 1001. πίνειν ὑπὸ τῆ σάλπιγγος (ad tubae clangorem).

§ 6.

In versu:

Thesm. 1029. οὐ χοροῖσιν οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων (ἕστηκ', ἀλλ' ἐν . . . . δεσμοῖσιν.

ὑπό de personis comitantibus usurpatur.

Sed quae lequuntur

Ach. 970. εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.

Av. 1426. ὑπαὶ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;

ubi ὑπαί cum gen. rei pro μετά positum est, e noto quopiam cantico translata esse et schol. tradidit (μιμεῖται δὲ τὸ μέλος) et iam propter inusitatam formam tragicorum propriam ὑπαί verisimile est.

*) De ὑπέρ praepositione localiter accipienda iam dixi p. 1; de locutione πολεμίζειν, ὑπέρ τινος v. quae annotavi ad cap. X § 3, 2. Ceteris locis, ubi ὑπέρ exstat, praep. hoc modo usurpatur.

1) ὑπέρ cum verbis dicendi aliquem e re alicuius verba facere indicat: Ach. 316. 356. 369. 482; Equ. 1018; Vesp. 570; Thesm. 91. 545. 649. Eeandem significationem habet ὑπέρ cum aliis verbis: Vesp. 1118; Pac. 93. 150; Lys. 10; Thesm. 542; Ran. 1260.

2) ὑπέρ exprimit aliquem loco alicuius aliquid facere: Nub. 839; Vesp. 1419; Lys. 210; Thesm. 752.

(Ὑπέρ cum acc. uno loco occurrit pro latino „extra": Eccl. 1025 ὑπὲρ μέδιμνον. — Ran. 1438 Kock. ὑπέρ delendum esse probabiliter ostendit).

§ 7.

Ceteris 78 locis, ubi ὑπό exstat, praepositio ad auctorem indicandum cum verbis passivis vel intransitivis coniungitur. Exempla praepositionis ὑπό cum verbis intransitivis coniunctae haec (15) sunt:

Ach. 164. (ἀπόλλυμαι) ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων.
168. (πάσχοντά με) ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
377. ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον.
Equ. 1163. εὐδαιμονήσω . . . ὑπὸ τῶν ἐραστῶν.
Nub. 948. ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.
Pac. 483. ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ νὴ Δί' ἐξολωλότες.
Lys. 760. ὑπὸ γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
1041. ὑφ' ὑμῶν πείσομαι (sc. φλαῦρον οὐδέν).
1145. ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὕπο.
1146. δῃοῦτε χώραν, ἧς ὕπ' εὖ πεπόνθατε;
Ran. 940. (τέχνην) οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν.
1079. ἢν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς.
1106. (ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω) ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν).
Plut. 1029. τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ.
1174. ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ.

Locis qui sequuntur (63) ὑπό cum verbis passivis ponitur:
Ach. 18. 114. 216. 630. 678. 680. 700. 707. 824. 925. 1192.
Equ. 57. 70. 257. 352. 731. 1103. 1169. 1230.
Nub. 13. 170. 213. 240. 524. 624. 640. 725. 947. 997. 1341.
Vesp. 319. 439. 516. 699.
Pac. 380. 449.
Av. 285. 338. 355. 456. 1086. 1299. 1383. 1447. 1492.
Lys. 26. 324. 423. 655. 730. 871. 897. 1007.
Thesm. 386. 491. 493. 543.
Ran. 29. 921. 1214.
Eccl. 1055.
Frgmt. M. 948. XII. 1108 I.*)

*) cf. cap. I. § 6.

Ex Aesch. fabulis translatum est (cf. Aesch. frg. 123):

Av. 808. *τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς*
(sc. *ἁλισκόμεσθα*),

ex Eurip. fabula, quae inscribitur *Μελανίππη ἡ σοφή*:

Ran. 1244. *λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.*

Porson. et Meinek. Kustero auctore in versu

Plut. 1082. *οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ*
ὑπὸ μυρίων ἐτῶν τε καὶ τρισχιλίων

pro codicum scriptura *ὑπό* inepte maluerunt *ἀπό*. Accepta enim lectione *ὑπό* iocus est in ambigua voce *ἐτῶν*, quae ab *ἔτος* derivata annum, ab *ἔτης* ducta amicum i. e. amatorem significat; sin scribitur *ἀπό* locus non potest intelligi nisi „de tredecim milibus annorum". Defendo igitur, quod praebent codices, cum verbis *ὑπὸ μυρίων ἐτῶν* et obscoenitas mulieris ludatur (a tredecim milibus amatorum subagitata) et feminae illius aetas ad coitum intempestiva exprobretur (inde a tredecim milibus annorum pressa).

Cap. XVII. *Ὑπό* cum dat.

§ 1.

Ὑπό praepositioni, cum sequitur dativus, semper loci significatio inest:

Nub. 1005. *ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει.*

Vesp. 108. *ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ἀναπεπλασμένος.*

386. *καταχλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπό τοῖσι δρυφάκτοις.*

Av. 615. *ὑπὸ θάμνοις καὶ πρινιδίοις (οἰκήσουσιν).*

1608. *ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι.*

Thesm. 528. *ὑπὸ λίθῳ γὰρ (παντί που χρὴ μὴ δάκῃ*
ῥήτωρ ἀθρεῖν).

562. *ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξέν ποτ'.*

Eccl. 104. (*Ἕδρας*) *ὑπὸ τῷ λίθῳ τῶν πρυτανέων καταντικρύ.*

Frgmt. M. 964 XVI. *ὑπὸ τῷ 'πικλίντρῳ* [K. 44; Bl. 52].

§ 2.

Eandem notionem ὑπό habet:

Eccl. 496. δεῦρ' ὑπὸ σκιαῖς ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον, si Bachmanni coniecturam accipimus, qui ὑπό c. dat. pro codicum scriptura ἐπὶ σκιᾶς suspicatus est (cf. l. c. p. 67. 68).

Cap. XVIII. Ὑπό cum acc.

§ 1.

Cum acc. coniuncta praepositio ὑπό de motu dicitur et latine „sub" verti potest locis qui sequuntur:

Nub. 192. οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
1300. (ἐπιαλῶ) κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.

Pac. 199. (φροῦδοι . . . . εἰσὶν ἐξῳκισμένοι) ὑπ' αὐτὸν . . . τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.
722. ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

Lys. 428. ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας.

Thesm.*) 133. ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.

Plut. 735. ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ'.

§ 2.

Deinde ὑπό cum acc. ad tempus significandum usurpatur:

Ach. 139. ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον.
1076. ὑπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρας (sub ipsum Choum Chytrorumque festum).

Prorsur igitur errat Bachm. l. c. p. 26, cum dicit: „Aristophanes omnino ὑπό c. acc. temporali vi non ita usurpavit, ut significet „sub, circiter"."

§ 3.

Semel postremo ὑπό cum acc. modum indicat:

Vesp. 1290. ταῦτα κατιδὼν ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα (paululum).

---

*) Thesm. 500. (ἡ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον) ὑπ' αὐγὰς οἷόν ἐστιν
Hermanno ὑπαυγάσ' scribendum esse (a verbo ὑπαυγάζω) assentio.

Cap. XIX. De anastropha, elisione, aphaeresi, crasi.

Addo postremo indicem eorum locorum, quibus praepositiones, quas tractavimus, anastropha, elisione, aphaeresi vel crasi mutantur.

§ 1.

Nusquam apud Aristophanem *παρά* et *μετά* nomini suo postponuntur; semel accentum anastrophae patitur *ἀπό*, itidem *ἐπί* tribus locis *ὑπό*, sedecies *περί*. Excepto vero uno loco praepositiones semper ita postponuntur, ut pendeat genetivus. Anastrophe invenitur his locis:

1) *ἀπό*: Av. 1517. *μηρίων ἄπο.*
2) *ἐπί*: Nub. 279. *κορυφὰς ἔπι.*
3) *ὑπό*: Lys. 1145. *Ἀθηναίων ὕπο.*
1146. *ἧς ὕπ'.*
Eccl. 4. *ῥύμης ὕπο.*
4) *περί*: Nub. 955. *ἧς πέρι.*
Pac. 105. *Ἑλλήνων πέρι.*
216. *εἰρήνης πέρι.*
Av. 23. *τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι.*
113. *τίνος πέρι.*
1101. *τῆς νίκης πέρι.*
1595. *τούτων πέρι.*
1631. *τοῦ σκήπτρου πέρι.*
Lys. 190. *εἰρήνης πέρι.*
627. *ἀσπίδος χαλκῆς πέρι.*
1235. *τῶν αὐτῶν πέρι.*
1289. *ἡσυχίας πέρι.*
Thesm. 1102. *τῇ Γοργὸς πέρι.*
Ran. 809. *τοῦ γνῶναι πέρι.*
1426. *τούτου πέρι.*
Plut. 199. *τοῦ πέρι;*

§ 2.

Ἐπί praepositio 92 locis elisione in *ἐπ'*, *ἐφ'* mutatur, *παρά* 39 locis in *παρ'*, *ἀπό* tricies novies in *ἀπ'*, *ἀφ'*,

μετά semel et quinquagies in μετ', μεθ', ὑπό 53 locis in ὑπ', ὑφ'. Locutiones, in quibus elisio praepositionum occurrit, hae sunt:

1) ἐπί:

ἐπ' ἐμοί Ach. 659. Av. 334. 544.
ἐπ' ἐμῆς Ach. 214.
ἐπ' ἐμαυτῷ Ran. 9.
ἐφ' ἡμᾶς Av. 789. Lys. 247. 675.
ἐφ' ὑμῖν Pac. 621. Av. 526.
ἐπ' αὐτῷ Eccl. 1107.
ἐπ' αὐτῇ Pac. 122.
ἐπ' αὐτόν Vesp. 244. 423. Av. 1250. Lys. 769.
ἐπ' αὐτήν Ran. 291. 436.
ἐπ' αὐτούς Ran. 1119. Vesp. 1514.
ἐπ' αὐτάς Plut. 962.
ἐπ' ἐκεῖνον Ran. 69.
ἐπ' ἐκείνην Eccl. 1080.
ἐπ' ἄλλο Nub. 704.
ἐπ' ἄλλ' Thesm. 985. Plut. 317.
ἐπ' ἀλλήλοισιν Pac. 620. 901. Lys. 49.
ἐφ' ἕτερον Eccl. 899.
ἐφ' οὗ Vesp. 332. Ran. 679.
ἐφ' ἧς Equ. 1244.
ἐφ' ᾧ Ach. 5. Thesm. 886.
ἐφ' ἥν Eccl. 550. 947. Plut. 675.
ἐφ' οἷς Ran. 2. Plut. 185.
ἐφ' οἷσιν Equ. 468. Lys. 251.
ἐφ' ἅς Ran. 478.
ἐφ' ὅτου Pac. 938.
ἐφ' ὅτῳ Equ. 1320. Av. 460.
ἐφ' οἷσπερ Av. 438. Lys. 344.
ἐφ' ᾧτε Ach. 722. Thesm. 1162. Plut. 1000. 1114.
ἐφ' ὅτι Lys. 22. 483.
ἐπ' ἄνθεσιν Equ. 403.
ἐπ' Ἀρταμιτίῳ Lys. 1251.
ἐπ' ἄριστον Av. 1602. Eccl. 348.

ἐπ' ἀνθηρόν Ran. 351.
ἐπ' αὐλείοισι Vesp. 1482.
ἐπ' ἄνδρα Vesp. 411.
ἐπ' αὐτοφώρῳ Plut. 455.
ἐπ' ἄκρων Ach. 638.
ἐπ' ἀγαθῷ Equ. 1226. Ran. 1487. 1488. Plut. 888.
ἐπ' ἀγαθῇ Vesp. 869.
ἐπ' ἀγαθαῖς Lys. 1276.
ἐπ' ἄλφιτα Eccl. 819.
ἐφ' ἅρματος Equ. 968.
ἐφ' ἁρμαμαξῶν Ach. 70.
ἐφ' ἁλί Ach. 835.
ἐπ' εὐχαῖς Thesm. 313 327.
ἐπ' Εὐθυμένους Ach. 67.
ἐπ' ἐσχάραις Av. 1232.
ἐπ' ἐκφοράν Eccl. 927.
ἐπ' ἔργον Av. 490.
ἐπ' εὐτυχίαισιν Nub. 1205. Eccl. 573.
ἐφ' ἕνδεκα Equ. 546.
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' Lys. 282.
ἐφ' ἥβης Equ. 524.
ἐφ' ἡσυχίας Vesp. 1517.
ἐφ' ἱππικήν Lys. 676.
ἐπ' ὀλέθρῳ Thesm. 84.
ἐπ' ὀλιγίστοις Plut. 627.
ἐπ' ὀλίγου Lys. 31.
ἐπ' Ὀλύμπου Nub. 270.
ἐπ' ὄρνεις Av. 717.
ἐφ' ὑγρᾷ Vesp. 678.

2) *Παρά*:

παρ' ἡμῶν Nub. 412. 431 Vesp. 56. Av. 690. Lys. 613. 1056. Thesm. 183. 1170.
παρ' ὑμῶν Av. 795. Lys. 243. Ran. 251.
παρ' ἐμοῦ Ach. 226. Equ. 959. 119υ. 1191. Nub. 459. Vesp. 785. Pac. 386. Av. 692. Lys. 532. 603. 1206. Thesm. 22. Ran. 1013. Plut. 532.

παρ' ἑαυτῶν Av. 608.
παρ' ὅτου Av. 608.
παρ' ἐκείνου Av. 1543.
παρ' ἐκείνων Nub. 840. Av. 47.
παρ' αὐτοῖν Nub. 886.
παρ' Ἀθηναίων Pac. 261.
παρ' Ἀλκιβιάδου Frgmt. M. 1033 XVI (K. 198. Bl. 213).
παρ' ἀνδρῶν Vesp. 1160. Av. 378.
παρ' ἀπίστων Plut. 521.
παρ' Εὐδάμου Plut. 884.
παρ' Εὐχαρίδου Vesp. 680.
παρ' Ἱερονύμου Ach. 386.

3) Ἀπό:

ἀπ' ἐμοῦ Plut. 66.
ἀφ' ἡμῶν Vesp. 51. Pac. 601. Av. 708. 833. 893. Lys. 138. Plut 604.
ἀφ' αὐτοῦ Vesp. 76.
ἀπ' αὐτῶν Ach. 999. Lys. 398. 406.
ἀπ' ἐκείνου Av. 1518.
ἀφ' ἑκάστης M, 1005. I II, 2 (K. 149—150. Bl. 158).
ἀφ οὗ Equ. 427. Plut. 968. 1113. 1173. M. 958 XIX (K. 31. Bl. 34).
ἀφ' ἧς Nub. 768.
ἀφ' ὧν Pac. 1205. Av. 1434.
ἀπ' ἀκροφυσίων M. 1201. CVI, 2 (K. 699. Bl. 892).
ἀπ' ἀνθρώπων Av. 320.
ἀπ' ἀρχῆς Vesp. 1031. Pac. 84. Ran. 1030.
ἀπ' ἐργαστηρίου Equ. 744.
ἀπ' ἐχθρῶν Av. 376.
ἀφ' Ἑλλάδος Av. 409.
ἀφ' ἑσπέρας Vesp. 100.
ἀφ' Ἑστίας Vesp. 846.
ἀπ' Ἰωνίας Eccl. 918.
ἀφ' ἵππων Lys. 679.
ἀπ' ὀμμάτων Ran. 1354.
ἀπ' ὄνου Nub. 1273.

ἀπ' ὀφθαλμῶν Vesp. 1032. Pac. 755.
ἀπ' Ὠκεανοῦ Nub. 278.

4) *Μετά*:

μετ' ἐμοῦ Ach. 661. Pac. 765. 775. 816. 1330. Nub. 464. Lys. 112. 141. 480. 904. Plut. 231. 564. 823.
μεθ' ἡμῶν Ach. 277. Equ. 590. 597. 1298. Pac. 1156. Av. 1672. 1686. 1692. Lys. 349. Eccl. 1143.
μεθ' ὑμῶν Vesp. 320. Av. 1345. Ran. 697. Eccl. 123.
μετ' ἐμαυτοῦ Vesp. 788. 1004.
μεθ' ἑαυτοῦ Vesp. 692.
μετ' αὐτῆς Ran. 414. Plut. 1081.
μετ' αὐτῶν Equ. 229.
μετ' ἐκείνης Av. 660.
μεθ' ἑτέρου Vesp. 786. Eccl. 849.
μεθ ἧς Av. 739.
μεθ' ὧν Frgmt. M. 1048 IV (K. 245. Bl. 258).
μετ' Ἀδειμάντου Ran. 1513.
μετ' Αἰσχύλου Ran. 782.
μετ' ἀνδρῶν Pac. 1132.
μετ' ἀστῶν Av. 34.
μετ' Ἐρασινίδου Ran. 1196.
πετ' ὀξυρεγμίας Frgmt. M. 1143 V (K. 473. Bl. 473).
μετ' ὀρνίθων Pac. 116. Av. 155. 753.
μετ' ἀλκυόνεσσι Av. 250.
μετ' αὐτόν Vesp. 1037.
μετ' αὐτήν Thesm. 440.
μεθ' ἡμέραν Plut. 930.

5) *Ὑπό*:

ὑπ' ἐμοῦ Ach. 216. Equ. 57. Lys. 26. 871. Thesm. 1162. Plut. 1029.
ὑφ' ἡμῶν Nub. 624. Av. 338.
ὑφ' ὑμῶν Ach. 678. Lys. 655. 1041. Ran. 1079. Thesm. 543.
ὑπ' ἐμῆς Av. 456.
ὑπ' ἐμᾶς Av. 1070.
ὑπ' αὐτοῦ Av. 1492. Ran. 921.

ὑπ' αὐτόν Ach. 139. Pac. 199.
ὑπ' αὐτῶν Av. 256. Frgmt. M. 948 XII (K. 11. Bl. 11).
ὑφ' ἑτέρου Ran. 29.
ὑφ' οὗ Equ. 1230.
ὑπ' ἀγνοίας Av. 577.
ὑπ' ἀγυμνασίας Ran. 1088.
ὑπ' ἀλαζονείας Ran. 919.
ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ Nub. 940.
ὑπ' ἀνάγκης Nub. 405.
ὑπ' ἀνδρός Ach. 700.
ὑπ' ἀνδρῶν Ach. 168. 700. Equ. 257. Nub. 524. 529. Vesp. 439. 516.
ὑπ' ἀνθρηνῶν Nub. 947.
ὑπ' ἀνοίας Equ. 515.
ὑπ' ἀσκαλαβώτου Nub. 170.
ὑφ' ἅρματ' Pac. 722.
ὑπ' εὖ Lys. 1146.
ὑπ' ἐράνων Ach. 615.
ὑφ' ἡδονῆς Vesp. 272. Pac. 324. Plut. 289. 739.
ὑφ' ἡλίκων Thesm. 1029.
ὑπ' ἰχθυοπώλου Frgmt. M. 1108 I (K. 387. Bl. 396).
ὑπ' ὀργῆς Vesp. 1083. Pac. 613. Lys. 1023. Ran. 855.
ὑπ' ὄχλου Lys. 329.

§ 3.

Septendecim locis aphaeresis praepositionis ἐπί invenitur:
ἢ 'πί Ach. 330. Equ. 1254. 1312. Vesp. 557. 650. Av. 292. Lys. 1. Ran. 187.
μὴ 'πί Vesp. 89.
δὴ 'πί Eqn. 411.
ἤδη 'πί Nub. 480.
ὅτιὴ 'πί Equ. 236.
γυνὴ 'πί Lys. 395.
χωρεῖ 'πὶ M. 1190 LX (K. 619. Bl. 662).
ἵζω 'πὶ Ran. 1?9.
τοῦ 'πὶ Vesp. 1293.
τρέχω 'πὶ Av. 79.

§ 4.

Elisio cum aphaeresi coniuncta est his tribus locis:

ἦ 'π' ἀσπίδων Ran. 928.

δὴ 'π' ἀληθείας Plut. 891.

τρέχω 'π' ἀγυιάς Av. 77.

§ 5.

Crasim patiuntur ἐπί et ἀπό locis qui sequuntur:

1) ἐπί:

κἀπί Equ. 169. Nub. 1431. Eccl. 903. 909. Plut. 770. Frgmt. M. 948 XII (K. 11. Bl. 11).

οὐπί Ach. 504. 510. Nub. 218. 1502. Vesp. 68. Lys. 389.

τοὐπί Lys. 1026.

τἀπί Vesp. 288. Pac. 283. Av. 1369. Eccl. 99. 943. Plut. 57. 996.

2) ἀπό:

κἀπό Equ. 312. Av. 382. 1702. Frgmt. M. 1071 IV (K. 307. Bl. 309). M. 1201 CVI, 2 (K. 699. Bl. 892).

§ 6.

Crasis cum elisione occurrit:

1) ἐπί:

κἀπ' εὐτελείᾳ Ran. 405.

κἀφ' ἡμῖν Nub. 362.

2) ἀπό:

τἀπ' ἐμοῦ Plut. 100.

Scriptor de vita sua.

Natus sum Glienkeniae, in vico pomerano haud procul a Sedino sito, 17. die m. Aprilis anni h. s. LXVIII. patre Hugone matre Bertha e gente Rohleder. Fidei addictus sum evangelicae. Litterarum primordiis imbutus gymnasium Groeningianum Stargardiense adii quod tum sub Lothholzii auspiciis florebat. Postquam deinde complures per annos cum parentibus Vindobonae Graziae, Brombergii moratus sum ibique discipulus scholae evangelicae et gymnasii fui, anno h. s. LXXXII Stargardias reversus in huius oppidi gymnasio maturitatis testimonio instructus sum. Sex menses in universitate Tubingensi, deinde duo semestria Berolini studiis philologicis operam dedi; autumno anni LXXXVII ad hanc illustrem Halensem disciplinam me contuli, qua ad hoc usque temporis frui licuit. Docuerunt me:

Schwabe, Kirchhoff, Vahlen, Diels, Keil, Dittenberger. Hiller, v. Arnim, Schröder, Geldner, Burdach philologi, Pfleiderer, Paulsen, Vaihinger, Haym philosophi, Heydemann archaeologus, Treitschke historicus. Exercitationibus ut interessem proseminarii philologici benigne concesserunt Kirchhoff, Vahlen, Keil, Dittenberger; seminarii philologici particeps eram sub Hilleri auspiciis.

Quibus omnibus praeceptoribus meis gratias ago quam maximas.